

**NO**  **ALS  
PLANS  
DE  
RESCAT**

**ELS DINERS  
PÚBLICS  
PER SANITAT  
I EDUCACIÓ**

**nº 110 maig 2011 - donatiu 2 euros**

Editorial	pàg 3		
Dossier central:	pàg 11-16	Sindical: Sanitat, CATSA, AENA, eleccions Ajuntament de Girona	pàg 6-10
No als plans de rescat. Portugal, Islàndia...		Ecologia: Japó i les nuclears; Pascua Lama	pàg 17-20
In memoriam. Arturo Pajuelo, no oblidem!	pàg 4	Internacional:	pàg 21-28
Política	pàg 5	Tunisia; debat en l'esquerra al voltant de Líbia	
Consulta popular per la independència			



## LA NOSTRA CRÍTICA RECOMANA...

## *The kids are all right (Los chicos están bien)* de la directora

Lisa Cholodenko

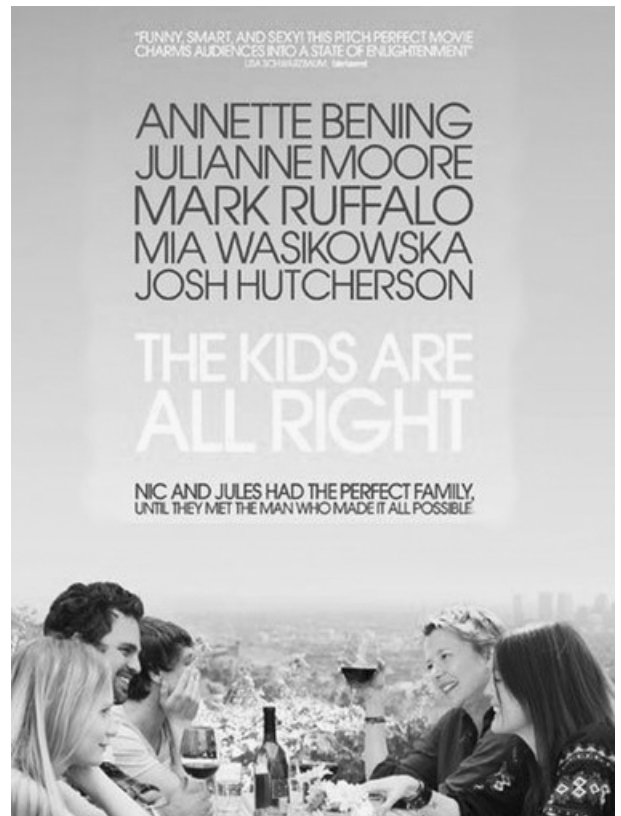
En unes cartelleres la defineixen com una comèdia amb algun toc de drama, i en d'altres com un drama independent amb trets de comèdia. Nosaltres, que no en som experts, diríem que sembla una comèdia (força gent a la sala reia molt) però el que explica no és cap broma (tampoc no en direm drama) Per tant: recomanació força apta per aquells qui esteu farts d'anar al cinema a patir molt.

La història. Una parella estable composada per dues dones madures, econòmicament força solvents, tenen dos fills adolescents –noi i noia- que van concebre per inseminació artificial; cadascuna és la mare biològica d'un d'ells. Els adolescents volen conèixer el seu pare biològic i ho aconsegueixen. L'entrada d'aquest home en el seu nucli familiar suposarà un enrenou, una veritable amenaça.

Les actrius. Les dues mares són Annette Bening i Julianne Moore. Absolutament excepcionals les dues, i per fora dels estereotips de les lesbianes que acostumem a veure en la ficció. Impagables.

La directora. Lisa Cholodenko és defensora dels drets dels gais i les lesbianes, dins el conservador món de Hollywood, però en aquest film el punt central no és l'homosexualitat, la història seria la mateixa si el matrimoni fos heterosexual (home i dona amb fills concebuts amb semen d'un donant), ens parla d'amor, gelosia i institució matrimonial, de l'educació dels fills, de crisi de parella, de vulnerabilitat davant la irrupció de tercers. I tot sense fer grans judicis de valors i amb la inexistència de bons, dolents i culpables.

No cal dir que va rebre molts atacs extremistes i homòfobs als Estats Units, però també quatre nominacions als òscars: millor pel·lícula, millor actriu protagonista (Annette Bening), millor actor de repartiment (Mark Ruffalo) i millor guió original (Lisa Cholodenko i Stuart Blumberg). Cal fer notar la situació de desigualtat



que viuen els homosexuals als Estats Units, al nostre país estan reconeguts els seus drets al matrimoni i a l'adopció, cosa que no és possible en tots els Estats d'allà.

La postura de la directora és clara, és cert que les imatges que veiem ajuden a desdramatitzar la *problemàtica* gai, expressió d'un fenomen social i cultural, però sembla que al mateix temps assistim a una defensa de la institució familiar occidental, tot demostrant que el desordre i la diversitat que alguns pregonen que suposen les famílies homoparentals siguin just el contrari.

Per a gustos els colors. No anem sobrats d'històries ben interpretades que ens relatin la vida, i que ens facin somriure. Sigui aquesta benvinguda.



E

I discurs oficial és que no hi ha diners per enlloc i que, en conseqüència, no hi ha cap més remei que retallar per tot arreu. Però la realitat és ben bé una altra. Hi ha diners per algunes coses que es treuen d'altres. I el sentit del moviment en tota la crisi és el mateix: es traspassen diners a la banca i es prenen als treballadors/es... fins quan aquesta estafa?

Només els cinc grans bancs i caixes tanquen el 2010 amb beneficis multimilionaris propers als 15.000 milions d'euros que el Govern retalla la despesa pública. Si li sumem els beneficis de les grans empreses, la xifra es multiplica. L'especulació a la borsa puja com l'escuma impulsada per beneficis astronòmics que no tenen on anar a parar en inversió productiva. Fa poc es feia públic que les grans fortunes estaven creixent... en la mateixa mesura que treballadors/es i pobles veuen com s'enfonsen les seves condicions de vida. Ara el govern aprova un nou pla de rescat a la banca amb línia oberta del FROB de 20.000 milions d'euros, ampliables si les condicions hi obliguen. A més obliga a privatitzar les caixes, bancaritzant-les, és a dir, posa les caixes – sanejades amb diner públic- a preu de saldo perquè els bancs se les quedin.

Els i les treballadores podem mirar cap a Grècia, que va ser «rescatada», i què hi veiem? que l'economia cau en una forta recessió (-2% 2009, -4'8% 2010, passa en aquest període del 7'2% d'atur al 15'7%), cada cop més difícil de tornar el deute, i els «experts» de l'FMI i la UE ja diuen que amb el primer paquet de mesures del pla de rescat no n'hi ha prou, calen més acomiadaments, més retallades, menys sous... La lluita contra el primer pla de mesures de Papandreu va quedar aïllada, però ara tornen les mobilitzacions.

---

***Hi ha diners per algunes coses que es treuen d'altres. I el sentit del moviment en tota la crisi és el mateix: es traspassen diners a la banca i es prenen als treballadors/es... fins quan aquesta estafa?***

---

Portugal, després d'Irlanda, es prepara pel seu «pla de rescat», les receptes són les mateixes que al país hel·lènic: retallades de sou i serveis públics, privatitzacions... Els treballadors/es i joves van sortir al carrer per derrotar el pla del primer ministre Sócrates, que va presentar la dimissió i convocà eleccions anticipades. Ara comencen les manifestacions i es parla d'una vaga general contra el pla de la UE-FMI.

L'euro tremola perquè després de Portugal li tocaria el torn a l'Estat espanyol i aquesta és massa gran per ser rescatada. S'amplien els fons de rescat fins a 750.000 milions d'euros, s'imposa una dràstica limitació a la capacitat dels parlaments per decidir els seus pressupostos. Les mateixes mesures que imposava l'FMI als estats semicolonials enfonsats pel pes del deute extern. Si a més analitzem la composició del deute, malgrat la fortuna que ha entregat el Govern a la banca des del 2008, de prop de 130.000 milions d'euros (superior al 12% del PIB de 2010), resulta que el sector privat duplica el deute

públic. Els rescats seran, doncs, altre cop, per salvar la banca.

La pregunta és òbvia. I què passa si no es rescata els bancs? I si no es paga el deute? I un país que va ser emblema de neoliberalisme i els negocis bancaris sense límit com Islàndia acaba de dir per segona vegada que no paga el pla de rescat de la banca i que processa els seus responsables. I què passa? Mentre els governs britànics i holandès, principal origen dels fons especulatiu i dipòsits bancaris, clamen a la justícia, la producció islandesa es recupera, la taxa d'atur és baixa, i les empreses continuen en marxa. Potser arriba l'hora d'aixecar la consigna que es va fer cèlebre a tota l'Amèrica Llatina: no al pagament del deute! Que el poble decideixi!

Amb les retallades s'amplien les privatitzacions (començant per AENA) i el desmantellament dels serveis públics. A Gran Bretanya la gent ha començat a reaccionar contra les retallades, amb la manifestació més gran des de les mobilitzacions de la guerra contra l'Iraq. A Catalunya el nou govern de CiU aprofundeix la línia d'atacs a la sanitat i l'ensenyament públic que ha provocat que personal sanitari i usuàries comencin mobilitzacions per defensar els serveis públics. Cal preparar la coordinació de la lluita dels sectors públics.

Però no només s'ha de resistir i participar en les mobilitzacions, cal començar a construir una alternativa política a l'esquerra institucional agrupant organitzacions, sindicalistes, lluitadors/es de moviments... Si no, la crisi de l'esquerra institucional només revertirà en un gir a la dreta o d'extrema dreta com acaba de passar a Finlàndia. En aquest sentit ens cal enfortir un principi d'agrupament com és Des de Baix, participant plenament en les lluites i aprofitant també les eleccions municipals, tot preparant que aquest procés de confluència es consolidi i s'estengui arreu de l'estat.

27 d'abril de 2011

**LI**

Lluita Internacionalista 110, maig 2011

## Un lluitador veïnal d'Orcasitas (Madrid), assassinat durant la Transició

# Arturo Pajuelo, no oblidem!

Orcasitas és un de tants barris de l'Estat espanyol ple de lluitadors/es antifranquistes. L'única diferència amb altres barris és que el nostre moviment estava molt ben organitzat: tot es decidia en assemblees. «Igual que ningú no ha treballat per tu per construir la teva casa o la teva barraca, ningú no pot decidir per tu» deia l'Arturo Pajuelo. Corria l'any 1979 i Madrid era un formiguer de lluites. Els i les estudiants d'ensenyament secundari i de la universitat teníem acorralat el govern d'Adolfo Suárez amb la lluita contra l'Estatut de centres i la Llei d'Autonomia Universitària de la UCD, la lluita contra l'Estatut dels Treballadors era massiva, la Transició demanava sacrificis als grans partits: el PCE i el PSOE corrien a auxiliar la jove reforma democràtica com ho havien fet tantes altres vegades. La unificació de les lluites era el requisit imprescindible perquè la lluita seguís cap endavant i no s'empassés la reforma política.

El dia 13 de desembre una manifestació convocada per CCOO contra l'Estatut dels treballadors s'anava a trobar amb la convocada per la Coordinadora d'Estudiants Contra l'Estatut de Centres d'UCD a la Ronda de Valencia, a prop d'Embajadores, «Obrers i estudiants units endavant» era el lema. La burocràcia sindical temia la unitat. Igual com a la lluita barrial d'Orcasitas manava la democràcia obrera, passava el mateix en la mobilització estudiantil i això feia pànic als dirigents del PCE i els buròcrates de CCOO. Així que van posar un cordó d'ordre que no deixés que les dues manifestacions es trobessin. A uns escassos 100 metres d'on estava la manifestació obrera la policia nacional va disparar més de 140 trets contra la manifestació estudiantil i eren assassinats José Luis Martínez i Emilio Montañez. Després de dissoldre la manifestació estudiantil la policia nacional, en estat embriac, ficava els dits als orificis de bala que

havien quedat en un autobús que s'havia usat com a barricada i xipollejaven en la sang dels assassinats: encara recordo molts obrers trencant i llençant a terra el carnet de CCOO com a protesta. Dos mesos després van matar la Yolanda González, la nostra camarada del PST. Van assassinar més de 20 persones a l'Estat espanyol l'any 1980: el nou règim tenia pressa per acabar amb les lluites per tancar la Transició i va recórrer als pistolers feixistes i als cossos de seguretat de l'estat. Als reformistes també els era urgent tancar les lluites per anar a l'assalt de la poltrona: aquestes víctimes del terrorisme feixista i d'estat no són conegudes per gairebé ningú: si algú pregunta per l'Arturo Pajuelo la majoria de gent no sap qui és.

Era l'u de maig de 1980, la lluita contra l'Estatut de centres docents i la LAU havia estat derrotada i el PCE havia traït la lluita contra l'Estatut dels treballadors. Arturo va ser apunyalat el dia de la classe obrera.

Orcasitas estava esvalotada, la Barreiros estava en una de les seves moltes vagues. L'institut d'ensenyament secundari no parava de fer una vaga rere l'altra, totes votades en assemblees, i els i les veïnes del barri, amb l'Arturo al capdavant, ens donaven suport. El barri no parava de mobilitzar-se per exigir pisos nous, perquè els pisos on vivíem s'havien esquarterat i hi havia el perill que caiguessin. Només a força de lluita vam aconseguir que el Ministeri ens donés un nou habitatge: aquesta lluita havia començat durant el franquisme i acabava el 1984 amb un barri nou.

Una cosa estranya ens va cridar l'atenció aquell matí de l'u de maig: s'havien vist feixistes a Orcasitas fent onejar banderes amb l'aligot, això era molt estrany al nostre barri. Havíem quedat amb l'Arturo i diversos veïns del barri per anar a la mani de CCOO, anàvem en el seguici del PST. L'Arturo tenia un bateig i ens va deixar a Atocha. Nosaltres vam



seguir fins al final de la mani i després ens en vam anar a la Casa de Campo, com es feia abans. Allà ens van informar que havien apunyalat tres persones prop de la manifestació de CCOO i que estaven molt greus, només se sabia que duïen adhesius del PST. Vam sortir corrent i en el taxi cap a l'hospital vam sentir que a l'Arturo Pajuelo, en Mecha i en Carlos els havien cosit a ganivetades. L'Arturo va morir aquella mateixa nit i el barri ràpidament es va paraitzar, com totes les fàbriques de la zona. L'Arturo era el dirigent de l'Associació de Veïns d'Orcasitas, no militava al PST, treballava a Construcciones Aero-nàuticas, era un lluitador exemplar, els veïns del barri havíem derrotat el govern de l'UCD. L'Arturo feia molt de temps que lluitava pels drets dels i les treballadores i començant a Orcasitas va acabar a la coordinadora de barris en remodelació que agrupava 35 barris de Madrid.

31 anys després del teu assassinat, no t'oblidem, Arturo. Als teus assassins ni se'ls va perseguir, els i les assassinades per les bandes feixistes en aquest període de la Transició estan oblidades, els dirigents del PSOE i del PCE estaven més preocupats per tancar la Transició que per exigir la investigació i el càstig dels culpables.

*Pepe Díaz Sánchez de la Blanca*

Consulta popular per la independència a Catalunya

## Quasi 900.000 persones hi participen

**El passat 10 d'abril es tancava la ronda de consultes populars sobre la independència amb el referèndum –entre altres localitats- a Barcelona, en el qual van participar 250.000 persones. En total a les diverses onades de referèndum unes 886.000 persones, amb poc més del 18% del cens. La importància de la participació no pot minimitzar-la ningú. El vot sí a la independència va treure més del 92% dels vots emesos. La pregunta era prou confosa, perquè barrejava la declaració d'independència amb la defensa de la Unió Europea com a marc polític, un marc que nosaltres hem rebutjat com a Europa del Capital. A tot arreu els representants polítics dels partits institucionals van bloquejar qualsevol debat sobre la pregunta, un obstacle evident per introduir un debat de contingut social i econòmic que animés a participar sectors de treballadors/es que es veuen ofegats/des ara amb la crisi del sistema econòmic.**

Pocs dies abans, en la votació anticipada, l'expresident Jordi Pujol i l'actual Artur Mas anunciaven el vot en «privat» a favor de la independència. Però aquesta declaració d'intencions era només el contrapès de la votació que CiU preparava quatre dies després –el dia de l'aniversari de la proclamació de la República catalana el 36- per aturar la proposició de Llei que presentava Solidaritat Catalana, amb el suport d'ERC, per tramitar una declaració d'independència del Parlament.

El nostre objectiu és una Federació de Repúbliques socialistes el més àmplia possible, una Europa unida de les i les treballadors i dels pobles. Per nosaltres la llibertat dels pobles ha d'anar de la mà de la lluita dels i les treballadores per acabar amb

l'explotació capitalista i poder passar a controlar des dels seus organismes de democràcia obrera la producció i distribució de la riquesa. En conseqüència la nostra posició no és independentista sinó internacionalista. És a dir, creiem que el futur dels pobles no és la creació de més estats, sinó una unió lliure de pobles, però per arribar-hi cal que els pobles s'alliberin de l'opressió de què han estat objecte al llarg dels segles.

Defensem inqüestionablement el dret dels pobles a l'autodeterminació i aquest dret és incompatible amb la Monarquia centralista. El poble català necessàriament ha de trencar amb la Monarquia, també és una necessitat dels altres pobles de l'estat, i no només del poble basc, també dels obrers/es de Madrid. Per això defensem la proclamació d'una república catalana i votariem per la separació si la situació es dona en el marc de la Monarquia, sota la qual és impossible recomposar una relació d'igualtat entre els pobles i nacions que viuen sota l'estat, una relació que volem.

Però no podem enganyar-nos entre aliats i enemics dels pobles. La burgesia catalana està representada per CiU i aquesta és hereva de la Lliga Catalana de Francesc Cambó. Utilitza el «regionalisme», ara «autonomisme», per demanar una part més gran del pastís, el «peix al cove», sempre disposat a fer un «exercici responsable d'estat» per donar suport al govern de torn, encara que aquest apliqui una política centralista. I, arribat el moment, com va fer Cambó, no dubtaran a triar la butxaca davant de la nació, si el moviment obrer aixeca el vol. Per això les escenificacions de Pujol o Mas, com les de Laporta, no han d'impressionar ningú, perquè la burgesia catalana abans és burgesia que catalana.

El problema que ha reflectit la consulta no és el nombre de participants, una xifra molt elevada, sinó les dificultats a les zones

majoritàriament obreres, i aquest és l'aspecte qualitatiu determinant per fer possible el dret a l'autodeterminació. Una gran majoria de treballadores/s se sent llunyana del problema nacional, fins i tot una part hi és hostil, i aquest és el lloc de formació de candidatures neolerrouixistes com Ciutadans o el creixement del propi PP, que utilitzen el rebuig a la dura situació que viuen i la manca de perspectiva, per confrontar-la contra «els catalans», com un altre sector ho fa contra els i les immigrades, a través de Plataforma Per Catalunya.

Aquesta situació no és «òbvia», perquè amb una composició d'origen similar, la majoria sindical al País Basc és d'ELA i LAB, dos sindicats que es declaren pel dret a l'autodeterminació i la independència. Els responsables de la situació a Catalunya són els grans partits de l'esquerra (des del PSUC a IC/EUiA i el PSC) així com de la política de CCOO i UGT, ells han anat creant un distanciament entre lluita obrera i lluita com a poble i en aquest distanciament han fet el gran servei a la Monarquia. No hi ha cap altre camí que capgirar aquesta situació. El treballador/a necessita fer seva la lluita per la llibertat dels pobles, perquè contràriament serà instrument i reforçarà un nacionalisme més poderós, el gran-nacionalisme espanyol, que a la vegada és l'instrument de les classes dominats per imposar els interessos burgesos a través del poder de l'estat. O aconseguim unir la lluita dels treballadors i treballadores amb les dels pobles o difícilment uns i altres s'alliberaran.

*Josep Lluís del Alcázar*



# Amb el govern de CiU, la sanitat i la salut en caiguda lliure

**El govern de CIU a Catalunya és la representació d'homes i dones al servei del capitalisme més neoliberal. Des que va caure la dictadura franquista mai a Catalunya havíem tingut un govern tan conservador. El missatge d'aquest govern és molt clar: la Generalitat no tindrà polítiques públiques de creació de llocs de treball, es privatitzaran els serveis essencials com la sanitat, l'educació, els serveis socio-sanitaris, de salut mental, la universitat estarà al servei dels grans empresaris i només les empreses crearan (o no) llocs de treball. La Generalitat i el govern de la dreta catalana retallen llocs de treball als serveis socials, sanitaris i educatius, ocupats majoritàriament per dones, amb una clara indicació que les dones han de tornar a les tasques de la llar a tenir cura de les persones dependents, perquè el govern aposta només per l'economia de mercat capitalista. Oblidem-nos del ja raquíctic estat del benestar i retem homenatge al mercat.**

El conseller de Sanitat i Salut, Boi Ruiz, representa el sector més capitalista neoliberal del govern de la dreta catalana. ExUGT que presidia fins fa poc la Unió Catalana d'Hospitals, la patronal dels hospitals privats, i que abans de ser conseller era vocal de la Junta Directiva de Foment del Treball. De fet, la xarxa sanitària que ell presidia té un deute molt elevat amb la Seguretat Social i no hagués pogut sobreviure sense el rescat financer de CiU al llarg dels anys. Així, el sector sanitari privat s'ha mantingut fins ara amb els pressupostos públics que els diferents governs de la Generalitat

han desviat a la Xarxa Hospitalària d'Utilitat Pública (XHUP). El desviament de diners de tota la ciutadania vers la sanitat concertada-privada està valorada en 5.000 milions d'euros, el 50% de tot el pressupost sanitari a Catalunya.

## **La desgravació fiscal a mutualistes és un frau a totes i tots**

El sector sanitari representa un bon negoci i la pressió de les empreses privades és molt forta. La connivència d'aquestes empreses amb el poder polític és molt elevada. És il·lustratiu que al Consell de Direcció del Servei Català de la Salut (SCS) hi ha 3 empreses privades. Boi Ruiz representa tot aquest sector empresarial. Malgrat que ara diu que el copagament-repagament no és el seu objectiu, ara té objectius més importants: repagament de fins un 40% dels medicaments, repagament per visites a Urgències, repagament per proves diagnòstiques, repagament pels àpats als hospitals.... Però l'objectiu més important és aconseguir que la població es pagui una Mútua pri-

vada, i per aconseguir-ho proposa la desgravació fiscal de les quotes. Un bon negoci per les Mútues i un mal negoci per a la població més desprotegida. Però el que no diu el conseller és que la desgravació fiscal és un frau a l'estat, que recaptarà menys i empitjorarà la Sanitat Pública que paguem totes i tots. A diferència d'Euskal Herria, un país amb un PIB dels més alts d'Europa, on només un 12% de la població paga mútues, a Catalunya més del 25% és mutualista, una part important dones joves embarassades que volen garantir un bon servei hotel·ler a l'hora de parir. El pagament a mútues no és cap altra cosa que el fracàs d'un govern en polítiques sanitàries de qualitat i equitat. No deixa de ser contradictori que a les enquestes realitzades per un organisme de la universitat, les mateixes persones mutualistes diguin que si pateixen una malaltia greu aniran a la Sanitat Pública.

## **Les retallades "imposades per l'estat", CiU vol que les paguem la classe treballadora**

Al 1990 la LOSC (Llei d'Ordenació Sanitària de Catalunya) va definir el



sanitari mixt (Xarxa Sanitària d'Utilitat Pública, XHUP). La reconversió el 2007 de l'ICS (Institut Català de la Salut) en empresa de gestió pública, referendada al Parlament per tots els partits amb l'excepció d'ICV-EUiA, va ser un pas més en aquesta línia d'introducció de la salut com a mercaderia. La privatització significa que tots els recursos es financen amb diners públics, però la provisió de serveis pot ser pública o privada. Es produeix un transvasament de diners públics de fins el 50% al sector privat. Així doncs, dels 10.000 milions d'euros de pressupost sanitari, 5.000 milions es deriven a la sanitat privada-concertada. Les empreses sanitàries privades tenen al voltant d'un 10% de benefici. Si aquests diners s'invertissin en la Sanitat Pública es podria reduir el dèficit fiscal, reduir llistes d'espera, augmentar prestacions en salut reproductiva, buco-dental i mental.

públics, l'aturada de la construcció dels hospitals que estan en marxa, tindrem una idea de la magnitud de què estem parlant. La reducció d'operacions per tancament de quiròfans, el tancament de llits hospitalaris, l'allargament de les llistes d'espera, la reducció de proves diagnòstiques, seran només les primeres conseqüències d'aquestes retallades.

### **La lluita és l'únic camí. Construir plataformes unitàries de treballadores i treballadors als hospitals i als barris**

Tal com diu Lluita Internacionalista (LI), els sindicats CCOO i UGT han traït la classe treballadora. El mes de juny de 2010 tot el personal funcionari estava en lluita contra el «Decretazo». Només a Barcelona, 80.000 treballadores i treballadors vam sortir al carrer per manifestar el nostre rebuig a les

(ELA, LAB, HIRU, EHNE, ESK) i la CGT Nafarroa van tenir la força i la decisió de convocar una Greba Orokorra.

La convocatòria de Vaga del 29-S va ser «tard i fora de temps». Va ser una ocasió perduda per demostrar la força de la classe. Va ser la justificació de la traïció més gran dels Pactes de la Moncloa. Per això no és exagerat dir que els sindicats de la UE han definit CCOO i UGT com els sindicats més neoliberals de tota Europa. El resultat és que ara tenim la Reforma Laboral aplicada a partir del mes de setembre i una Reforma de les Pensions des del gener.

El govern de CIU, reforçat amb les seves conviccions capitalistes neoliberals per un sindicats que no tenen la voluntat de lluitar contra les retallades, s'atreveixen a atacar de nou les treballadores del sector públic i per tant a tota la ciutadania catalana. Però un cop més, les treballadores i els sindicats de classe i combatius no ens resignem. Tota la Sanitat Pública està en lluita. L'Hospital Clínic ha constituït una Plataforma de treballadores contra els acomiadaments i les retallades de serveis. La secció sindical de la CGT-Clínic està treballant dins d'aquesta plataforma unitària per fer visible que totes les treballadores estan unides, sense diferències de pertinença sindical. És una feina des de la base a la qual els altres sindicats de l'hospital encara no s'han afegit. La Plataforma de treballadores i treballadors vol ampliar la seva lluita a l'AV de l'Esquerra de l'Eixample, perquè és molt important treballar amb la ciutadania per defensar la sanitat. I també l'Hospital de l'Esperança està en lluita contra el tancament del servei d'Urgències de nit. Les treballadores estan en contacte amb la CGT Sanitat i amb l'assemblea de Drets Socials del barri de Gràcia per engegar la confluència de l'acció sindical al centre de treball i la lluita al territori perquè tota la població del barri defensi el dret a la salut i la sanitat de proximitat. Aquesta és la nostra lluita, aquest és el camí per defensar els Serveis Públics que, no ho oblidem, són de totes i tots.

*Isa Garnika, CGT Sanitat*



Però els atacs al dret a la salut i a una Sanitat Pública de Qualitat no acaben aquí. Al negoci privat de la salut hem d'afegir les retallades salarials, contractuals i de serveis que l'Estat imposa a la Generalitat de Catalunya, i CIU vol que paguem les treballadores i els treballadors de la sanitat i tota la ciutadania. Reducció d'un 5% de les plantilles, no substitució de vacants, reducció salarial d'un 6% afegit al 5% del «Decretazo», més el 3% de l'IPC, significa una reducció del voltant del 13% de la massa salarial. Si a tot això hi afegim un 30% de reducció de les inversions o la venda d'edificis

retallades del govern Zapatero. La CGT de Catalunya va valorar que era el moment de convocar una Vaga General, si més no a l'Administració Pública. CCOO i UGT no van voler. Estaven asseguts a la taula del Diàleg Social que va signar la Reforma Laboral amb la patronal i el govern. No volien mobilització més enllà d'una manifestació per acontentar les seves bases. Volien fer una demostració de força per mantenir els seus privilegis d'aparell sindical, però no volien ser desbordats per la classe treballadora. Només els sindicats majoritaris a Euskal Herria

Eleccions sindicals

# La candidatura independent arrasa a l'Ajuntament de Girona

Un grup de treballadores i treballadors va presentar una candidatura independent per a les eleccions al comitè d'empresa de l'Ajuntament de Girona que es van celebrar el 30 de març. Entrevistem Bienvenido Prados Solano, treballador de l'Ajuntament de Girona, que va ser afiliat a CCOO (primer any d'afiliació 1973) i simpatitzant del Corrent d'Opinió i que va haver de marxar del sindicat per defensar una utilització racional del crèdit horari de representació i denunciar la desaparició del funcionament democràtic a la secció sindical. Forma part de la «candidatura independent», una candidatura de grups de laborals i d'un grup de funcionaris/àries formada per 35 empleats/des públics dels quals una petita part són exafiliats/des a CCOO (5) i afiliats/des a CCOO (4). L'ajuntament de Girona ha celebrat eleccions sindicals, i la «candidatura independent» amb uns 300 dels prop de 600 vots emesos, «s'ha imposat aconseguint un total de catorze representants, dos dels quals en l'àmbit dels funcionaris i dotze en el dels treballadors laborals (sis pel que fa a tècnics i administratius i sis pel que fa a especialistes i no qualificats). Com a segon sindicat amb més representació ha quedat CCOO (180 vots), amb nou delegats. I en posicions més endarrerides trobem la UGT i la Central Sindical Independent i de Funcionaris (CSIF), amb tres i quatre representants, respectivament. Van votar 593 treballadors/es en un col·lectiu de uns 1.100 empleats/des. L'èxit de la candidatura és fruit del seu treball sindical de defensa dels valors democràtics davant de l'actitud de CCOO, UGT i CSIF.

**LI.- Quins han estat els motius que presentéssiu la «candidatura independent» a les eleccions sindicals a l'Ajuntament de Girona? Com neix la «candidatura independent»?**

**BP.-** Neix com a rebuig a les pràctiques dels sindicats al nostre Ajuntament, que arriben a l'extrem de no fer funcionar els òrgans de representació (una reunió del comitè en tot el 2010, per exemple), negocien sense transparència i amb ocultisme el darrer conveni-acord i acaben no respectant la decisió majoritària d'una assemblea general convocada per ells mateixos, on guanya la nostra posició que no se signi el conveni, però tot i això l'endemà el signen amb l'empresa.

**LI.- Com és el vostre funcionament (democràcia obrera)?**

**BP.-** El nostre funcionament inicial ha estat tant precari com les condicions ens han imposat. Però amb molt entusiasme i voluntarisme, el nostre funcionament ha estat democràtic, organitzat, responsable i col·lectiu.

**LI.- Quina ha estat la política de CCOO i UGT davant la presentació de la vostra candidatura?**

**BI.-** Amb diferència l'actitud més hostil ha estat de CCOO: impedit la presència de la candidatura en les meses electorals, ocultant documentació imprescindible per poder presentar-nos en col·laboració amb l'empresa, presentant impugnació prèvia contra les nostres 3 candidatures, presentant impugnació i acte d'arbitratge, del qual encara no tenim laude, impedit o negant l'existència de la nostra campanya electoral. CSIF es va afegir en els actes d'arbitratge a les posicions de CCOO: és a dir que no accepten que els treballadors s'organitzin sense la seva omnipotent presència, i UGT no ha tingut cap d'aquestes actituds.

**LI.- Què penseu fer ara?**

**BI.-** Assumir les nostres responsabilitats al front del comitè d'empresa i participar activament en la Junta de Personal. Impulsar la informació entre els treballadors i treballadores. Promoure la participació col·lectiva en la presa de decisions (taules reivindicatives incloses). Treballar en la perspectiva de fer que els representants facin davant l'empresa un estricte paper de «portaveus». Transparència.





**LI- Quins són els problemes específics dels treballadors/es municipals davant un ajuntament governat pel tripartit (PSC-ICV-EUiA i ERC)?**

**BI.-** No s'han modificat les nostres condicions per la presència d'ICV-EUiA i ERC. Sí que hem de dir que, puntualment, aquests dos partits han modificat, en les àrees en què tenen parcel·les de poder, alguns dels aspectes més barroers que el PSC no ha variat mai. El conveni imposat no s'aplica a tothom, continuen existint discriminacions basades en l'antiguitat, s'està procedint per primera vegada a la valoració de llocs de treball, que l'empresa i els sindicats han portat d'esquenes al personal. L'incompliment de bona part dels preceptes de la normativa de seguretat i salut, es realitza una prevenció de tipus «administratiu» que no ha resolt els problemes de seguretat a la feina. Una important precarietat laboral (amb una presència excessiva de contractes temporals). Externalització de serveis, amb el consegüent encariment de la despesa pública (en lloc de salaris es paguen factures amb IVA, benefici industrial, i manca de control real sobre la qualitat del servei ofert)...

**LI – Vols afegir alguna cosa més?**

**BI.-** Finalment comença a obrir-se camí la resposta dels treballadors/es públics contra les bases de l'Estatut Bàsic dels Empleats Públics (EBEP), que inadmissiblement, deixa en mans dels sindicats que només compten amb un 11-12% (entre tots) d'afiliació entre els treballadors/es, una part substancial de la negociació col·lectiva en el nostre àmbit.

## Vaga de 24 hores a CATSA i PRISA-TV

**Després de l'anunci del Grupo Prisa, al febrer, que pretenia destruir 2.500 llocs de treball al grup, tot i tenir beneficis -parlem d'El País, la Cadena Ser, Santillana, Digital +, és a dir, empreses de comunicació amb un volum alt de vendes al mercat-, els i les treballadores seguim a l'expectativa sense saber que serà del nostre futur.**

El primer que va fer l'empresa va ser reunir les federacions de CCOO i UGT, per indicar-los que estan interessats en un ERO de grup, negociant-ho tot amb aquestes federacions, deixant al marge els comitès d'empresa. També deixen al marge d'aquest ERO de grup empreses com Dédalo (antiga Mateo y Cromo) i Catsa, perquè aquestes tenen delegats de CGT disposats a defensar els llocs de treball i a no negociar les pretensions de l'empresa.

El Comitè d'Empresa de Sogecable va deixar clar des del principi que no volia que ningú negociés per ells/es i va organitzar una assemblea de treballadors/es de la qual va sortir la vaga del 13 al 15 d'abril.

L'empresa tots aquests mesos ha estat jugant a la desinformació, si més no amb els comitès d'empresa -no sabem si amb les federacions-, i ha anat fent córrer rumors per intentar dividir els i les treballadores.

Davant la pressió dels i les treballadores i els seus comitès davant la imminència del primer ERO a Sogecable, les federacions de CCOO i UGT van convocar vaga a totes les empreses del Grupo pels dies 15 i 29 d'abril. La CGT de Catsa, a favor de la unitat en la mobilització, va presentar una convocatòria de vaga per als mateixos dies amb la consigna de negociar una sortida que no suposi cap acomiadament a les empreses del grup.

El 12 d'abril després d'una reunió, organitzada per CCOO i UGT, dels comitès de vaga amb l'empresa, una reunió a la qual no va ser convidat el comitè de vaga de Catsa, es va arribar a l'acord de desconvocar la vaga

del 15 amb l'únic compromís de l'empresa de donar informació i negociar (cosa a la qual estan obligats per l'art. 51 de l'ET). El Comitè de Sogecable es va negar a desconvocar la vaga decidida pels i les treballadores, però les seves federacions els van deixar tirats.

Davant aquesta situació i després d'escoltar els i les treballadores de Catsa que estaven empipades per la desconvocatòria i veien important continuar endavant, la Secció Sindical de CGT de Catsa va mantenir la jornada de vaga del dia 15. La jornada va ser seguida per la majoria de treballadores, amb una participació molt semblant a la que hem estat tenint en les aturades durant aquest mes en defensa del conveni, i que estaven convocades pels tres sindicats.

També vam convocar una concentració el mateix dia al costat dels i les companyes de Sogecable en defensa dels llocs de treball.

Fem una crida a la unitat de tots els sindicats per enfrontar-nos als plans de l'empresa, que es mantingui la jornada de vaga del dia 29 i que no permetem ni un sol acomiadament.



*Raquel Palencias.  
Afilada a CGT de CATSA-Madrid*

Acord AENA

## Garantia de privatització

El 26 de febrer una manifestació de 6.000 treballadors i treballadores d'AENA contra la privatització desbordava les previsions dels organitzadors CCOO-UGT-USO, i deixava clara la intenció d'una part important de la plantilla de plantar cara a la política del govern. No obstant això, en tot just un mes, UGT-CCOO-USO ja havien tancat amb AENA i el govern un acord que ells mateixos reconeixien que era insuficient («una merda», van arribar a dir textualment quan el van defensar a les assemblees com «l'únic acord possible»). El 68% dels vots del referèndum, celebrat a corre-cuita el 24 de març i amb la pressió afegida de la por als ('possibles') acomiadaments, el van aprovar, davant d'un 30% de vots en contra. Prop d'un 40% de la plantilla no va participar en la votació.

L'acord de garanties d'AENA està limitat a la plantilla actual, tot i que obre la porta a futures reestructuracions sobre la base de la 'previsible evolució de les càrregues de treball', amplia l'actual conveni fins el 2018, un període en el qual es manté també l'estructura sindical, com a encarregada del compliment del mateix i amb l'objectiu de negociar un conveni de sector. Aquí no analitzarem les limitacions de l'acord, similars a les de tants altres, però direm, això sí, que aquests acords estan limitats per les lleis que el govern aprova i les direccions sindicals majoritàries «deixen passar», com la recent reforma laboral, quan no les recolzen directament, com les derivades del «pacte de pensions» del gener passat.

L'acord d'AENA el va presentar el ministre de Foment com la garantia que el procés de privatització havia salvat l'escull prin-

cipal –amb els controladors/es aeris immobilitzats a l'espera del laude que es publicaria pocs dies després, i dels expedients disciplinaris i judicials en curs. Sens dubte, l'acord va complir el paper desitjat: trencar la dinàmica de lluita contra la privatització que s'estenia entre la plantilla d'AENA i que, pel suport que suscitava fora de l'empresa, podia significar un seriós problema pel govern privatitzador de Zapatero i Blanco.

Entre la massiva manifestació del 26F i el referèndum del 24M, hi ha un important procés de mobilització en el qual una significativa part de



la plantilla d'AENA ha participat activament, en concentracions, aturades parcials, manifestacions i actes tendents a treure la lluita del marc de l'empresa, per fer l'única cosa capaç d'aturar la privatització: crear un ampli conflicte social donant forma a la lluita contra la política del govern, centrada ara en contra dels serveis i els i les treballadores públiques.

El fet més important d'aquestes mobilitzacions, per la seva durada i perquè es va fer en un dels dos aeroports més importants, va ser l'acampada de la T4 de Madrid-Barajas. Impulsada des de l'assemblea de treballadors/es i recolzada per CGT i ASOBOPA, l'acampada es va mantenir durant sis setmanes, aconseguint gairebé 25.000 signatures en contra de la

privatització d'AENA, i obtenint el suport de centenars de treballadors i treballadores. També va haver-hi altres iniciatives promogudes des de les assemblees (com les mobilitzacions i marxades d'Astúries, Canàries i Gavà). Però totes han estat ignorades i desprestigiades pels dirigents sindicals de CCOO-UGT-USO que, mantenint una posició de paraula contra la privatització, han treballat en els fets a favor del govern i del seu propi estatus negociador en el nou marc de l'AENA privatitzada.

Malgrat tot creixen la crítica i el rebuig de sectors cada vegada més nombrosos de la plantilla, incloent-hi molts afiliats i afiliades, que veuen amb claredat aquesta política sindical contra els interessos dels treballadors i treballadores més enllà de la xerrameca amb què els dirigents la justifiquen («estem totalment en contra de la privatització... però la negociem», vénen a dir).

La construcció d'una alternativa sindical a AENA passa avui, amb més claredat i possibilitats que abans d'aquests mesos de mobilitzacions, per mantenir iniciatives de lluita contra la privatització, lligant-les a altres sectors que, com la sanitat o l'ensenyament, prenen el relleu en l'enfrontament amb la política capitalista i privatitzadora del govern. Esperem que en l'actual procés d'eleccions sindicals els treballadors i treballadores contràries a la privatització es manifestin i, el que és més important, continuïn avançant en el procés que ja ha començat de construir una alternativa sindical combativa per als temps durs que ens esperen a la nova AENA.

*Luis Carlos Gómez-Pintado,  
'Luca', afiliat a CGT/AENA-Gavà.*

# I si no paguem el deute?

**S'ha encetat la crisi política més profunda a Portugal des del temps de la revolució. La radicalització de la lluita social va impedir que s'apliquessin les mesures governamentals del PS i del PSD per reposar la taxa d'acumulació. La caiguda del Govern va ser inevitable i per aplicar el que el Govern no va poder la burgesia va cridar l'FMI. Quines són ara les sortides per als treballadors? Com revertir a favor nostre la brutal crisi capitalista que ha arrossegat a la fallida els països de la perifèria d'Europa? Un món anticapitalista és possible ... o imprescindible?**

## **Economia nacional i deute públic: els mites de l'economia capitalista**

Des de la fundació dels estats capitalistes moderns, un dels triomfs més grans de la burgesia ha estat convèncer la classe treballadora que existeix un ens anomenat «interès nacional». Hi hauria quelcom que estaria per sobre dels interessos de classe i que es manifestaria, en el pla ideològic, en el patriotisme; i, en el pla institucional, en la defensa de l'Estat com una institució que arbitraria els interessos de les classes d'acord amb el que seria millor «per tothom».

Convèncer els treballadors d'aquesta mentida és una condició necessària no només per mantenir quotidianament el projecte burgès d'exploatació, sinó també per garantir les millors respostes d'aquesta classe quan es produeixen crisis cícliques.

Un exemple il·lustratiu d'aquesta lògica la tenim ara amb l'anomenada crisi del deute públic. D'acord amb la publicitat institucional, l'Estat, àrbitre, s'hauria, fruit de les més variades circumstàncies, endeutat més enllà de la seva capacitat, posant en risc «l'interès nacional», per la qual cosa quedaria com a única alternativa retallar les despeses públiques per arribar a l'equilibri pressupostari (reducció del dèficit fins el 3% impositat per la UE).

Però què és el dèficit pressupostari? En el capitalisme l'Estat juga un paper central, especialitzat a centralitzar i gestionar els negocis comuns de la societat d'acord amb els interessos de burgesia. L'existència d'aquest Estat és imprescindible per mantenir el mode de producció capitalista. L'Estat s'encarrega de la part de la producció que exigeix una gran centralització de capitals, com formar mà d'obra (educació), reparar aquesta mà d'obra (salut), seguretat, construir i conservar infraestructures,

---

**«La caiguda del Govern va ser inevitable i per aplicar el que el Govern no va aconseguir la burgesia va cridar l'FMI.»**

---

centralització de grans muntants de capital en la constitució de capitals fixos (carreteres, transports, etc.). D'una altra manera difícilment es trobarien capitals privats disposats a assumir-ho.

En el compliment d'aquestes tasques el deute públic juga un paper fonamental. Per què? És una tendència antiga que l'Estat recapta menys impostos a la burgesia, substituint la seva «contribució» a l'Estat a través de l'emissió de deute públic. O sigui, l'Estat demana préstecs a la burgesia i els els paga amb interessos.

Així veiem com el muntant que la burgesia hauria de pagar a través d'impostos directes (com l'IRC) ha estat substituït per impostos indirectes, com l'IVA. L'IVA

només va començar a cobrar-se a partir de 1986 i avui ja arriba al 23% per a la majoria dels productes. Finalment, aquest deute titularitzat es converteix, més enllà d'una font de rendiments, en una preciosa «reserva», especialment per a la banca, a la qual recorre en qualsevol moment per garantir i subministrar crèdit. Això perquè és un préstec sota la forma de títol, que en qualsevol moment pot convertir-se en diners.

## **Per què serveixen els PECs? (NT: Progama d'Estabilitat i Creixement)**

Les ruptures d'aquest mercat del deute públic tenen un significat molt diferent del de la propaganda institucional. Passa que la burgesia ha conclòs que la taxa de rendibilitat del capital en l'espai econòmic portuguès està per sota del que és acceptable, d'acord amb els patrons europeus, una conclusió que s'expressa amb les notes de les agències de rating. L'única mesura possible per aquesta burgesia és... recuperar aquesta rendibilitat. Com?

Només es pot fer d'una manera: anant a la massa salarial. Totes les mesures que ha dut a terme el govern, i que han estat àmpliament recolzades per l'oposició burgesa, passen per actuar sobre els rendiments dels treballadors, o sigui, augmentar la taxa d'exploatació, el que la burgesia anomena productivitat. El sentit dels PECs I,



II, III i IV és sempre el mateix: tant li fa si amb retallades salarials, augments dels impostos sobre el consum, retallades en les pensions o, molt important, conversió dels títols de rendiment en títols de propietat (privatitzacions). Finalment, l'opció per les exportacions expressa no només un reajustament del capital portuguès davant la caiguda de la capacitat de consum de la seva pròpia classe treballadora, sinó també la cerca de mercats amb rendibilitats majors.

### **I si no paguem el deute?**

Contra les sortides de la crisi de la burgesia, les úniques solucions possibles per a les classes treballadores són les seves, les socialistes, perquè no hi ha manera d'harmonitzar-les totes dues. La consolidació pressupostària en qualsevol modalitat que impliqui «complir els nostres compromisos» i pagar el deute significa consolidar i pagar a costa dels treballadors, o sigui, dels seus salaris o fins i tot de la seva ocupació.

La sortida des del punt de vista de la classe treballadora passa per trencar amb aquesta lògica i interrompre immediatament la sagnia, i no pagar el deute és una condició necessària per aquesta interrupció. Naturalment que una mesura d'aquestes dimensions implica una sèrie de qüestions connectades a la sostenibilitat material de la societat que, en darrer terme, només

es poden contestar d'acord amb la dinàmica de la lluita de classes.

Aquí és important veure l'executabilitat d'una mesura com aquesta, tant com el seu impacte. Immediatament, perquè aquests títols formen part d'una gran proporció de les reserves bancàries tant portugueses com europees i són precisament aquestes reserves les que permeten als bancs tenir accés a la liquiditat per efectuar préstecs de tot tipus. És precisament aquí on hi ha la base per crear moneda en la forma de capital de crèdit, que serà usat tant per finançar el capital productiu com l'especulatiu.

Acceptant que el deute públic és de prop del 110% del PIB i que aquest, una vegada posar en moviment, genera una quantitat de moneda molt més gran que aquest valor, només limitada per les reserves obligatòries dels bancs, és totalment erroni parlar de dependència de Portugal, sinó que és més apropiat parlar d'interdependència amb aquesta classe parasitària que té per nom el de creditors, que tenen més a perdre si no paguem el deute que no pas nosaltres. L'exemple d'Islàndia és força il·lustratiu. Després de la suspensió de pagaments de la seva banca, aquesta va ser nacionalitzada amb l'objectiu de transferir a l'Estat la càrrega del deute amb els inversors estrangers, particularment

anglesos, holandesos i americans (molt semblant als casos BPP i BPN). Succeeix que, per via de referèndum i contra les instruccions de la seva classe dirigent, els islandesos van decidir no pagar. Passat més d'un any, a part de les amenaces, Islàndia s'ha convertit en el primer país, amb una crisi d'aquestes dimensions, que ha registrat creixement econòmic. (...)

---

**«L'ús i expansió dels recursos propis es poden aconseguir amb la nacionalització dels sectors estratègics de l'economia com, per exemple, els transports, l'energia i les comunicacions.»**

---

Naturalment, haurien de seguir a una mesura així, d'acord amb la dimensió dels reptes, unes quantes més com la nacionalització del sistema bancari i financer, així com del comerç exterior. En aquest capítol, els treballadors portuguesos guarden l'experiència de la revolució de 1974. També l'ús i expansió dels recursos propis poden aconseguir-se nacionalitzant els sectors estratègics de l'economia com, per exemple, els transports, l'energia i la comunicació. La reconversió i expansió productiva poden i han de ser usades per a la producció i l'ocupació. Han de fer-se retallades en sectors com defensa, que, una vegada més, sota el pretext de «complir els nostres compromisos» amb l'OTAN, serveix primer de tot com a drenatge dels excedents de les indústries militars americana, anglesa, alemanya, etc. Finalment, tot aquest moviment només serà possible amb la ruptura de la camisa de força dels tractats i de la moneda de la UE.

### **Estem tots contra l'FMI? Però què farem per vèncer?**

La lluita de classes és així: PEC I, PEC II, vaga general, vagues parcials, PEC III, manifestació *Geração à Rasca* (Generació a



**Comité Contra o Pagamento da Dívida Pública**

Comitès contra el pagament del deute, Portugal:  
<http://contraopagamento.blogspot.amb/>  
 Comitès internacionals contra el pagament del deute  
<http://www.cadtm.org/>; <http://www.oid-anat.org/>

l'Escombraria), manifestació de la CGTP, vagues dels transports, PEC IV no passa, Govern cau. La burgesia va anar aprovant PECs mentre va tenir base social per anar avançant. Va haver de recular quan la radicalització de la situació social ho va imposar. Va agafar-se a les dues últimes cartes: convocar eleccions per canalitzar el descontentament social cap a un altre procés electoral, portar l'FMI per aplicar les mesures que no havia aconseguit aplicar tot sol.

S'ha parlat molt de les alternatives econòmiques per aconseguir la consolidació pressupostària sense recórrer a l'FMI i a les mesures dràstiques que els països centrals volen imposar a Portugal. Al capdavant d'aquestes mesures hi ha la defensa d'una política d'increment de la producció nacional, defensada pel PCP, així com la renegociació del deute públic. El BE, amb un programa clarament menys ambiciós, perquè afirma el compromís amb l'objectiu del dèficit, s'oposa a aquestes mesures de l'FMI. Però, del que es tracta avui, aquí, ara, amb la màxima urgència, no és només de declaracions programàtiques, sinó d'un pla polític i de lluites que ens permetin derrotar la dreta, els PECs i l'FMI. Una resposta política per a una crisi política. Donar com a sortida votar el PCP o el BE el juny que ve no és una sortida que ens faci vèncer.

Davant la perspectiva que el bloc central, en conjunció amb l'FMI, es prepara per continuar governant i aplicant PEC rere PEC i perquè sabem que el PS, el PSD i els CDs estan per edificar un govern antisocial i repressiu que agreujarà el ja tortuós camí que hem caminat, la perspectiva d'una unitat del Partit Comunista i del Bloco d'Esquerda en una coalició preelectoral amb un programa mínim era molt benvinguda, i lamentem verificar que no s'ha produït. És evident que seria un èxit i una victòria per a tota l'esquerra i un problema seriós per al bloc central.

Efectivament, una candidatura d'aquestes estaria en condicions de mobilitzar no només els militants del PCP i els adherents del BE, sinó també milers i milers de persones que cada vegada en major nombre s'abstenen en els processos electorals. La lliçó de la manifestació de 12 de març, una manifestació, convocada inicialment pel Facebook

que va reunir al final 300 mil persones a tot el país, demostra clarament que hi ha un espai gegantí no només de descontentament i debat sobre la precarietat, sinó de ganes reals de lluitar contra aquestes mesures brutals. Al so simpàtic i entusiasmant dels *Homens da Luta* (NT: Homes de la Lluita, conjunt portuguès), el poble va omplir els carrers d'alegria però també de ganes de lluitar.

PCP i BE tenien l'obligació històrica de, en unitat, oferir una estratègia que trenqui amb el programa que ens va conduir fins aquí. S'esperava el coratge de, en unitat, rebutjar el pagament del deute públic, defensar la nacionalització de la banca i dels sectors estratègics i empreses lucratives de l'economia, garantir la defensa dels drets socials i sortir de l'OTAN afegint-se a la campanya contra les seves croades imperialistes. En suma, l'esquerra, si vol ser alternativa, hauria de, a més de donar una resposta electoral i fer de les eleccions una mobilització social, prioritzar la lluita política al carrer en detriment de la concertació social i abandonar qualsevol esperança en un programa de consens amb aquells que han estat els botxins de les conquestes d'Abril.

En aquest sentit, el col·lectiu de la revista Rubra va subscriure la important crida a la unitat de les esquerres (vegeu el requadre) que es reclamen antiliberals i unim la nostra veu a l'exigència d'un programa mínim d'unitat contra la dreta que ens ha governat en els darrers 37 anys. La unitat d'aquesta esquerra no es pot posposar en nom de compromisos futurs, que mai no passen de jocs puntuals al Parlament.

*Raquel Varela i Renato Guedes  
Revista Rubra. Abril 2011.  
Portugal.*

## Petició per una alternativa d'esquerres

*«... Conscients que els camins no són fàcils, també perquè ha faltat voluntat en el camí, els ciutadans i ciutadanes d'esquerra sotasignants fan una crida:*

*- al Bloco d'Esquerda i al Partit Comunista Portuguès perquè es trobin, amb l'objectiu únic de debatre alternatives de govern, a l'esquerra, que mobilitzin el poble portuguès per a una ruptura amb les polítiques neoliberals;*

*- que en aquesta cerca d'alternatives siguin interlocutors la CGTP i les organitzacions representatives dels treballadors, els partits de l'esquerra extraparlamentària i els moviments socials progressistes;*

*- que tots junts (partits, moviments i ciutadans d'esquerra) aconseguim superar divergències, en nom d'un canvi de rumb del país, que respongui als anhels no concretats de la revolució d'Abril.»*

<http://www.peticao publica.com/PeticaoVerasp?pi=P2011N8105>



## Rescats i empobriment a Europa

# La burgesia ens deu els seus beneficis

### Els EUA i el seu dòlar

La pressió dels acomiadaments, els tancaments d'empreses, l'atur, els desnonaments i la caiguda en la pobresa traslladen sobre els treballadors i treballadores el cost de l'explosió de la bombolla immobiliària a l'Estat espanyol. En altres estats l'especulació ha escollit altres bombolles, començant per la més important: la sobreproducció de dòlars, que des de 1971 ja no s'han canviat mai més per or. La fallida imperial s'exporta, i va a càmera lenta per l'explotació imperialista de recursos naturals i de les classes obreres de multitud de països. El sistema és insostenible, però mentre se sostingui, drena capital i plusvàlua cap a uns quants: les burgesies, i entre elles les més ben col·locades als circuits. S'està destruint una part dels capitals que s'han sobreproduït, que no tenen suport en cap bé físic ni cap expectativa raonable de benefici, perquè precisament la manipulació d'expectatives ha estat essencial en les diverses estafes conegudes com a bombolles. El terror econòmic produït per la caiguda en la pobresa de capes de treballadors i treballadores es converteix en una eina més d'explotació. Però la nostra pobresa no és el preu a pagar ni tampoc l'única alternativa.

En aquest moment hi està havent una devaluació de fet de la principal moneda mundial: el dòlar, produint-ne desbocadament. Això té com efecte un augment de preus dels béns valorats en dòlars, atenuat per l'aturada econòmica de la crisi i per la reducció de marges de les cadenes de comercialització i produiria una relativa millora de la producció de l'àrea dòlar perquè aquesta baixaria de preu al canvi si la resta de principals monedes no estiguessin fent el mateix. Fa pocs dies, en el moment d'escriure això, per primera vegada una agència de qualificació occidental -que són la veu del seu amo- ha gosat abaixar la nota als bons dels EUA. Abans el major fons privat de bons del món havia venut tots el seu bons dels EUA. Motiu? Els EUA són una Islàndia de talla extragran, i qui vota

per no pagar el seu deute (privat en el cas d'Islàndia) no són els treballadors i treballadores, sinó que la burgesia mateixa dels EUA sap que no pagarà. Islàndia té el seu deute (privat) en una moneda forta i estrangera -euros- mentre que els EUA tenen el deute en una moneda pròpia i que és tan forta com ho és la seva posició imperial. Hi ha comentaristes que especulen des de fa anys sobre el fet que la burgesia dels EUA pot veure's seduïda per la via d'arribar al final del recorregut del dòlar i anul·lar amb ell els seus deutes, i tornar a començar amb una altra moneda. De fet en aquest moment el mercat de bons dels EUA (i jo hi afegiria que de la resta d'estats, perquè si s'enfonsés el dels EUA això es contagiaria als altres) se sosté perquè el seu Tresor s'ha convertit des de fa 2 anys en el comprador d'última instància de bons nacionals quan sobren a les subhastes o algú vol vendre'ls, inventant-se els diners -dòlars. Els «mercats» sempre insaciabils quan ensumen la sang d'un estat addicte al crèdit per encarir-lo, tracten amb infinita delicadesa la situació financerament agònica dels Estats Units. Però no serà cap comptable qui decidirà el dia de la fallida. No es produirà mentre es mantingui la capacitat dels EUA d'absorbir plusvàlua i beneficis mundials, pel reconeixement del seu paper dirigent per part de les altres burgesies nacionals i regionals i per la capacitat d'aquestes burgesies per afrontar les resistències obreres i populars a ser submergides en la pobresa.

Al costat de la possible fallida dels EUA empal·lideixen totes les altres. Probablement les altres no estan desconnectades de la dels Estats Units, perquè una part important del seu rol imperialista dirigent és la capacitat que tenen d'exportar la seva crisi. De fet la majoria dels estats del món no poden sostenir un «atac» dels principals «hedge funds» (fons que busquen la màxima rendibilitat i que mouen veloçment un volum de diners equivalent al PIB espanyol).

### La Unió Europea rescata la banca alemanya, entre altres

La gràfica adjunta reflecteix la composició del deute públic i privat a l'Estat espanyol, que suma el 3,6% del PIB, del qual un 85% és privat. La part minoritària que correspon a les famílies obeeix majoritàriament als deutes per l'estafa immobiliària. És molt probable que a nivell mundial es mantingui la composició majoritàriament privada dels deutes. I es poden prendre al peu de la lletra les quantitats de deute públic, que ja poden tenir endossades quantitats provinents de la privada, o simplement haver augmentat per



polítiques de governs burgesos i ser, per tant, il·legítimes.

Avancem que el que en el debat públic a través dels mitjans institucionals de propaganda es presenta com la caiguda «tècnica» en la insolvència d'uns quants països, per la qual han de pagar les seves poblacions amb l'empobriment, és una cosa molt diferent. Com en la crisi del deute llatinoamericà, es recorre a sobtades escalades d'interessos en estats dependents del crèdit per imposar plans d'ajustament empobridors de la classe obrera i que converteixen en saldos les empreses, privatitzacions i jaciments per als capitals voltors internacionals. Les finances estatals cauen fruit del saqueig combinat de la pròpia burgesia i de capitals internacionals. A l'endossament de deutes privats als pressupostos públics s'hi afegeixen el crònic frau fiscal de les rendes altes, les empreses i els rics i un espiral de retallades i favors fiscals als rics seguides de retallades a la despesa

pública social. Els «mercats» es llancen sobre els membres dèbils de la manada, però tampoc de manera indiscriminada. No s'ha vist cap assetjament dels mercats als 30 estats dels EUA (de tots 50) en dificultats, ni a Califòrnia o Arizona que estan en fallida. A la major fallida de totes, la dels Estats Units, els mercats la tracten la mar de bé.

Dins de la Unió Europea, els lligams entre bancs i governs de diferents països com a emissors i compradors de deute els uns dels uns altres és complex, però no pas caòtic. Els bancs privats alemanys el 2009 tenien 300.000 milions de dòlars en «actius tòxics», segurament dels bancs d'estats amb bombolla immobiliària i de les altres. Aquí s'haurien de considerar 3 aspectes:

a) L'euro no és una pesada càrrega per a l'economia alemanya (o finlandesa), com es cuiden de repetir els successius presidents del govern alemany, que és immens respecte el PIB, es reduiria amb una moneda més forta que l'euro (el marc). Amb l'euro tenen un mercat de 300 milions de consumidors/es per als seus productes, i fora de la zona

euro tenen una moneda devaluada (respecte el que seria el marc) que els permet vendre més. L'euro és la manera que la burgesia alemanya fa el que fan els dirigents xinesos, mantenir feble la seva moneda per vendre més.

b) Els plans de rescat (amb diners públics dels diversos estats) socialitzen les pèrdues privades dels bancs de l'estat rescatat, defensen els interessos dels bancs d'altres països que els van comprar deute –una part, alemanys- i amb els plans d'ajustament associats deprimeixen l'economia, empobreixen la classe obrera i deixen el país més vulnerable als capitals autòctons o estrangers.

c) la intervenció de certs països de la UE –Grècia, Irlanda i ara Portugal- i el mecanisme de control de les finances públiques estatals com a condició per a un finançament (fins un màxim del 60%) més barat avalat per un bo de la UE és de fet un nivell d'integració política. No de la integració idealitzada, sinó de la subordinació de burgesies menors a l'alemanya i francesa, que passen a controlar en detall totes les finances públiques sota l'amenaça

de lliurar els països que incompleixin als mercats.

**Prou de rescats a la banca. Expropiació de la banca i les caixes sense indemnització ni reconeixement de deutes i només garantia de dipòsits a les famílies de treballadors i treballadores i per unes quantitats molt inferiors a les actuals. Per un parc d'habitatge públic de lloguer per quantitats lligades a una proporció dels salaris. Paralització dels desnonaments per impagament per atur. Repartiment de l'ocupació, creació d'ocupacions socials per cobrir necessitats socials. Impulsem unes mobilitzacions que frenin l'actual ofensiva de governs, patronals i direccions de CCOO i UGT. Per un govern dels treballadors i treballadores.**

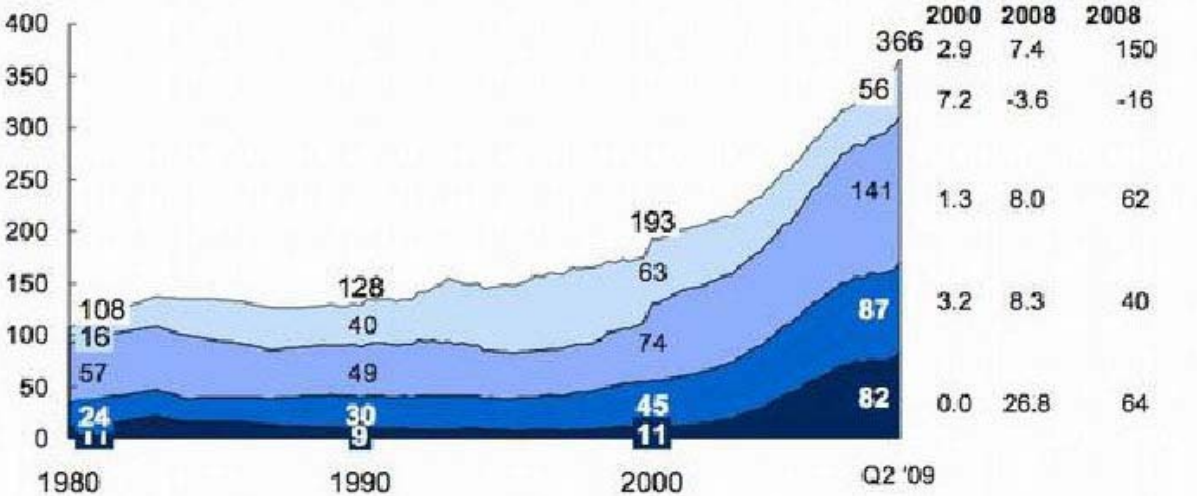
*Víctor Messegue*

NOTA: <http://is.gd/noomUq> aquí hi ha uns quants enllaços. Citar-los no implica avalar la línia política del web o de l'autor/a.

Exhibit A.10

**Spain's debt has grown rapidly since 2000 in spite of significant government debt reduction**

Spain debt<sup>1</sup> by sector, 1980-Q2 2009  
% of GDP



1 Includes all instruments that constitute direct credit market borrowing (includes all bond market borrowing and commercial paper); excludes asset-backed securities to avoid double counting of the underlying loan.  
2 Compound annual growth rate.

SOURCE: Haver Analytics; McKinsey Global Institute

Islàndia

## El poble torna a dir que «no» al pagament de la factura del rescat financer

**El 9 d'abril el poble islandès va tornar a rebutjar en referèndum, per un 60%, el pagament amb diners públics de la factura del rescat financer. Per segona vegada es negaven a pagar els 3.500 milions d'euros que els governs de Gran Bretanya i Holanda reclamen a l'estat islandès per la caiguda del banc Icesave, una filial online d'un dels tres bancs que van fer fallida el 2008, i als i les clientes britàniques i holandeses dels quals els seus respectius governs van decidir compensar els dipòsits perduts. Contra tot pronòstic i contra les crides de tots els partits del parlament de Reykjavic, que apostaven pel pagament, el poble islandès insisteix a buscar una altra sortida a la crisi, que no passi per carregar-la sobre les espatlles dels i les treballadores.**

Per comprendre la història de la crisi islandesa cal remuntar-se al 2005, quan el país tenia el PIB per càpita més alt del món, un baixíssim deute públic i alts nivells d'educació i salut. Rodrigo Rato, aleshores director de l'FMI, posava el «Tigre Nòrdic» com a exemple dels beneficis del lliure mercat. El 2003 el sistema bancari havia estat privatitzat. Amb tot just 320.000 habitants, els banquers islandesos van voler aprofitar la liberalització financera: el sistema bancari islandès va passar d'ocupar-se del mercat domèstic a servir d'intermediari per altres països, els escandinaus i el Regne Unit principalment, comprant els actius més «tòxics».

El 2008, pocs mesos abans del crack, els instituts econòmics ultraconservadors encara posaven

d'exemple un sistema en el qual els impostos al treball eren del 36% mentre que els del capital no superaven el 10%. Però en qüestió de mesos Islàndia va passar de ser un país desenvolupat a la fallida. Els tres principals bancs, Kaupthing, Glitnir Bank HF i Landsbanki Islands HF, van fer fallida l'octubre de 2008 després d'acumular un deute de 61.000 milions de dòlars, equivalent a 12 vegades el PIB del país.

Només 5 anys després de la seva privatització van haver de tornar a ser nacionalitzats, la borsa es va tancar després d'enfonsar-se un 70%, i el govern va demanar un fons de rescat al Fons Monetari Internacional. El govern va compensar els i les clientes islandeses, però va afirmar que no tenia diners para rescabalar les estrangeres. Els governs de Gran Bretanya i Holanda van compensar els dipòsits a la seva ciutadania i van reclamar el «deute» a l'estat islandès.

Com afirma Alejandro Baeza<sup>1</sup> «Islàndia, per descomptat, representa un dels grans episodis de catàstrofe econòmica de tots els temps. La seva economia, capaç de brindar a la seva població un nivell de vida decorós, va ser segrestada de forma efectiva per una combinació d'ideologia de lliure mercat i capitalisme amiguista».

El govern del conservador Geir H. Haarden no va poder resistir la força de les mobilitzacions al carrer i va dimitir en ple. Es van celebrar eleccions que van dur al poder una coalició de socialdemòcrates i verds. El nou executiu va insistir a

pagar, forçat per l'FMI que va congelar la seva «ajuda» (per un import, curiosament, equivalent al del suposat deute) i la Unió Europea va presentar un pla pel qual cada islandès/a hauria de pagar una suma de 12.000 euros en 15 anys per pagar «el deute», amb els interessos del 5,5%. La gent va exigir un referèndum i el resultat, l'abril de 2010, va ser concloent: 93% contra el pagament. A més va començar el processament dels principals executius financers per la seva responsabilitat en la crisi. I es va muntar una comissió ciutadana triada per sufragi universal per esmenar la constitució i evitar que es repeteixin els errors del passat.

Un any més tard el poble ha tornat a rebutjar en referèndum el pagament, ara en condicions menys «oneroses». I mentrestant, què ha passat amb la economia? L'any 2010, amb les «ajudes» congelades, el PIB es va recuperar en el darrer trimestre i s'espera que aquest any es tanqui amb un creixement del 3%. La corona ha caigut un 40%, cosa que va comportar un increment de les exportacions, es va aplicar una política de limitar les retallades en el sector públic, hi ha un alt endeutament de les famílies, però almenys es manté l'atur a nivells del 7%. Això no és cap panacea, però no té cap comparació amb Irlanda, que va entrar a pagar el rescat financer.

Després del «no» en el segon referèndum els gurus del neoliberalisme criden ara que els jutges hi intervinguin. Holanda i el Regne Unit han anunciat que duran Islàndia als tribunals. L'agència de qualificació Standard & Poor ha amenaçat ràpidament de revisar a la baixa el 'rating' del país. Però, per sobre de lladrucs i amenaces, el

poble islandès -encara que colpejat per la crisi- està demostrant que no és certa la disjuntiva entre caos o condicions de l'FMI i rescat de la banca.

*Cristina Mas*

### Notes:

<sup>1</sup> Alejandro Baeza, «La crisi d'Islàndia», a Rebellion.org





El Japó i les centrals elèctriques termonuclears

## Un greu massa alt

L'11 de març un brutal terratrèmol i un enorme tsunami assolaven el Japó. Moltes poblacions i infraestructures situades a la costa van ser arrossegades per les aigües. La central nuclear de Fukushima en va ser una.

Des d'aquest dia les notícies sobre la catastròfica situació a la central s'han anat succeint. Aquest és el segon accident greu que es produeix en una central nuclear després del de Txernòbil ara fa 25 anys, i de nou ha saltat a les primeres pàgines de l'actualitat el debat entre els defensors/es de la viabilitat i seguretat de les centrals nuclears i els i les que han lluitat des dels seus inicis per aconseguir que es tanquin les que ja estan en funcionament i que no se'n construeixin de noves.

La manipulació d'aquest debat pels interessos del lobbie pronuclear de les multinacionals de la producció i la distribució elèctrica, pot dificultar a la població en general poder donar resposta als seus propis interrogants entorn de la seguretat d'aquestes centrals davant dels beneficis que en puguem obtenir.

L'objectiu d'aquest article no és explicar pas a pas com és la situació concreta de la central de Fukushima ja que aquesta informació la podem seguir en molts mitjans de comunicació, sinó intentar donar algunes dades que ens permetin poder valorar la complexitat que comporta poder donar resposta a la demanda d'energia elèctrica, quin paper hi ocupa l'energia elèctrica que es genera en les centrals termonuclears i com fer-ho viable sense energia nuclear.

### 1.- Els fonaments de l'energia nuclear i la seva aplicació en les centrals termonuclears.

L'energia nuclear és l'energia produïda mitjançant les reaccions de fissió (divisió) dels nuclis dels àtoms d'alguns isòtops de certs elements químics, el més habitual és l'urani-235. L'urani 235 es troba a la naturalesa juntament amb altres isòtops d'urani no radioactius, per la qual cosa el primer pas per poder-lo utilitzar-lo com a «combustible» en les centrals nuclears és portar a terme un procés que es coneix com

d'energia calorífica i al començament el principal problema era aconseguir controlar aquest procés de manera que no es produís una reacció en cascada que arribés a temperatures tan elevades que comportés que qualsevol material de construcció del reactor s'arribés a fondre. El 1951, sis anys després de llançar-se la primera bomba atòmica, s'aconsegueix controlar el procés mitjançant la utilització de les barres de control que absorbeixen part de les radiacions que es produeixen i impedeixen la reacció en cascada, cosa que permet dissenyar el primer reactor nuclear



a enriquiment, mitjançant el qual es concentra la quantitat d'urani radioactiu.

La investigació sobre la fissió dels nuclis de certs elements, l'efecte cascada que es produeix en aquest tipus de processos i l'elevada energia que s'hi genera va fer que s'utilitzés en la fabricació de les bombes atòmiques, d'un alt poder destructiu.

La base de les centrals elèctriques tèrmiques és escalfar aigua fins aconseguir vapor a temperatura i pressió molt elevades per poder moure les turbines. Les primeres centrals tèrmiques convencionals funcionaven amb carbó, posteriorment també amb combustibles derivats del petroli i el gas.

En les reaccions de fissió nuclear es produeix una gran quantitat

que produeix electricitat a l'estació experimental d'Idaho (EUA). 3 anys després, al juny de 1954, entrava en funcionament la primera central nuclear del món a Obninsk (Rússia).

En tot aquest procés només es va experimentar com aconseguir controlar la reacció de fissió nuclear, però no pas els riscos que aquesta comporta ni, sobretot, considerar les característiques radioactives dels productes que es formen. Això ens du a la situació actual, que gairebé 60 anys després d'engegar-se la primera central termonuclear encara no se sap què fer amb els «residus radioactius d'alta concentració», és a dir, els productes radioactius que es produeixen als reactors nuclears.

Davant aquesta situació l'única «solució» actual, per posar-li un nom,

és emmagatzemar-los dins del propi recinte de la central en piscines d'aigua que han d'estar permanentment refrigerades (quan una barra o pastilla de combustible nuclear ja està gastat segueix produint una reacció nuclear que segueix generant una certa quantitat de calor. A més, si no es manté submergit i refrigerat els elements radioactius es vaporitzen). Així, a l'esquema de la central hem d'afegir una altra font de radioactivitat que són les piscines d'emmagatzematge. En moltes de les centrals en funcionament la capacitat d'emmagatzematge d'aquestes piscines està arribant al màxim i de moment, tot i que hi ha hagut amplis debats sobre possibles solucions, encara no s'ha trobat com poder emmagatzemar de manera definitiva aquests residus radioactius perquè no representin un perill per a les generacions futures.

Així doncs, quan els defensors/es de les centrals nuclears ens parlen de la seguretat d'aquestes centrals i de com ha millorat els darrers anys, a l'única cosa que fan referència és a la seguretat del procés de funcionament del reactor i de la «contenció» de la reacció nuclear i dels productes radioactius, per això ens parlen dels sarcòfags que emboliquen al reactor. I de la contenció i seguretat dels edificis que contenen les piscines. Però com hem pogut comprovar en els dos accidents més importants que s'han produït en la història de les centrals, aquesta seguretat es pot «desbordar» i aleshores ens trobem davant d'una situació en què ara per ara no es tenen els coneixements ni els mitjans per a poder-hi plantar cara amb seguretat ni com eliminar els danys que s'hagin ocasionat a mitjà i llarg termini. En poques paraules, la seguretat és la seva assignatura pendent.

## 2.- Els efectes sobre la vida humana dels residus radioactius de les centrals nuclears.

En el procés de fissió de l'urani es produeixen diversos elements radioactius que tenen una vida mitjana de desintegració de centenars i fins i tot milers d'anys, és a dir, que durant moltes generacions

posteriors a nosaltres els residus radioactius que s'han generat en les actuals centrals seguiran emetent radiacions d'alta energia perjudicials i fins i tot mortals per a la vida humana i la d'altres éssers vius.

Quan es produeix un accident de la magnitud del de la central de Fukushima o fa 25 anys el de Txernòbil s'allibera una gran quantitat de partícules radioactives d'alta energia, que fan que la quantitat de radioactivitat dins del recinte de la central sigui tan elevada que és mortal en qüestió d'hores o dies per a les persones que hi estan exposades. A Txernòbil va morir tothom que va acudir a intentar sufocar l'explosió inicial. La solució per evitar una emissió constant de partícules radioactives a l'atmosfera va ser construir un



gran sarcòfag de formigó per aïllar el nucli de la central, 25 anys després aquesta estructura presenta greus deficiències que representen altre cop un perill de fuites de material radioactiu. I a Fukushima encara no és possible que entrin els i les expertes per avaluar la situació real de la central (ara només els robots teledirigits poden començar a treballar-hi).

De manera simultània es produeix una dispersió de partícules radioactives per l'aire i que es dipositen en el sòl, o contaminació de les aigües com a conseqüència de les fuites de l'aigua de refrigeració o de les piscines, el risc per a la vida és important i es produeix un increment important de càncers de diversos tipus. Alguns dels elements radioactius que s'han detectat a Fukushima són el cesi radioactiu, que passa a ocupar en les plantes i en altres éssers vius el lloc del potassi en les funcions vitals; l'estrónci, que

ocupa el lloc del calci en la formació dels ossos; i el iode radioactiu, en el lloc del iode, en el funcionament normal de la glàndula tiroïdes.

Quan la quantitat d'aquestes partícules és important l'única mesura que es pot prendre és evacuar de manera permanent la zona. Les feines per eliminar aquestes partícules són impossibles i els nivells de radioactivitat fan impossible la vida de les persones, com va passar en el seu moment a la zona pròxima a Txernòbil i com ara es repeteix a la zona més pròxima a Fukushima.

## 3.- L'era de l'electrodomèstic. La necessitat de més producció d'energia elèctrica.

Qualsevol de nosaltres es pot preguntar, amb tota lògica, com és que es va generalitzar l'ús de l'energia nuclear en la construcció de centrals elèctriques quan es coneixien les conseqüències de la radioactivitat i no se sabia com solucionar el problema que generaven?

Per poder donar una primera resposta a aquesta pregunta ens hem de situar en les dècades dels 60-80. Aquells anys es produeix una veritable revolució en les condicions de vida de les societats occidentals (EUA i Europa) que he anomenat «l'era de l'electrodomèstic».

Ens trobem en un moment en què convergeixen diversos factors que comporten un canvi important en la nostra manera de viure. Per una banda, després de la segona guerra mundial, les lluites obreres aconseguïen millorar les condicions laborals i econòmiques de la classe treballadora, que amb més poder econòmic pot dedicar una part dels ingressos a comprar béns de consum i no només en guanyar per a la seva supervivència. D'altra la investigació tecnològica permet la invenció de nous electrodomèstics que ens faciliten la vida des de la nevera elèctrica que permet la conservació dels aliments, la rentadora, l'aire condicionat i així podem confeccionar una llarga llista d'utensilis i aparells que tenen en comú un

motor elèctric i, per això, la necessitat de disposar de grans quantitats d'electricitat en comparació amb pocs anys abans.

Com aconseguir donar resposta a aquesta nova demanda? L'electricitat té un problema important, no es pot emmagatzemar, és a dir, s'ha de produir al ritme que es necessita per al consum, per la qual cosa és necessari assegurar que es pot disposar de manera constant d'aquesta quantitat d'energia elèctrica base. En aquell moment hi havia dos tipus de centrals elèctriques: les centrals termoelèctriques i les centrals hidràuliques (on les turbines giren per la força de l'aigua que cau a molta pressió).

Només les centrals tèrmiques es poden construir a qualsevol lloc i són capaces d'assegurar una producció contínua d'energia elèctrica durant les 24 hores del dia i en qualsevol època de l'any. En un moment que no es coneixien altres formes de generació d'energia elèctrica a partir de fonts renovables, un increment en la demanda d'electricitat exigia la construcció de noves centrals tèrmiques.

Si encara no s'havia plantejat el problema de l'efecte dels gasos producte de la combustió del carbó i del petroli –efecte hivernacle i canvi climàtic– per què es va optar per la construcció de costoses centrals nuclears? les raons són diverses, en primer lloc el combustible, els jaciments d'urani es troben situats en països occidentals com Canadà i Austràlia -les centrals espanyoles s'han abastit d'urani procedents de jaciments de la península Ibèrica. Això significava disposar d'una font d'energia que no depenia dels països productors del petroli i de les situacions d'incertesa permanent a l'Orient Mitjà.

Un altre factor que es va esgrimir aleshores és el preu de l'electricitat que es produeix en aquestes centrals, perquè si es considera només el cost de construcció de la central i del seu combustible és menor. En aquests càlculs no es va tenir present l'elevat cost del desmantellament futur de la central i el de tractament i emmagatzematge dels residus nuclears, perquè en cap moment les grans corporacions del sector es van plantejar que aquests costos serien a

compte seu, sinó de les arquitectures públiques, com de fet ha passat.

#### 4.- El paper actual de l'energia nuclear i les perspectives immediates.

Actualment hi ha al món unes 450 centrals nuclears, la seva producció representa el 17% de mitjana de l'energia mundial, però aquest percentatge s'eleva considerablement en els països més desenvolupats, que són els que més demanda d'energia elèctrica tenen. Si tenim en compte la dependència de l'energia nuclear, entre els països que generen més del 50% de la seva electricitat per via atòmica nuclear, el líder és Lituània, amb un 76%, seguit de França amb un 75%, Eslovàquia amb un 53% i Bèlgica amb un 51%. El Japó es mou entorn del 30%, mentre que els EUA o l'Estat espanyol se situen al voltant del 20%.

El món té tres grans proveïdors tecnològics d'energia nuclear. El pioner, els Estats Units; el seu rival de la guerra freda, Rússia; i el país que més ha apostat pel desenvolupament tecnològic, França, i que avui té els equips més moderns de centrals nuclears.

Els darrers anys la indústria nuclear havia gaudit de nou de cert prestigi i ha fet un gran esforç de propaganda com a alternativa a les centrals tèrmiques convencionals en la lluita contra el canvi climàtic. 25 anys sense cap accident greu i les declaracions dels responsables del sector assegurant que les noves

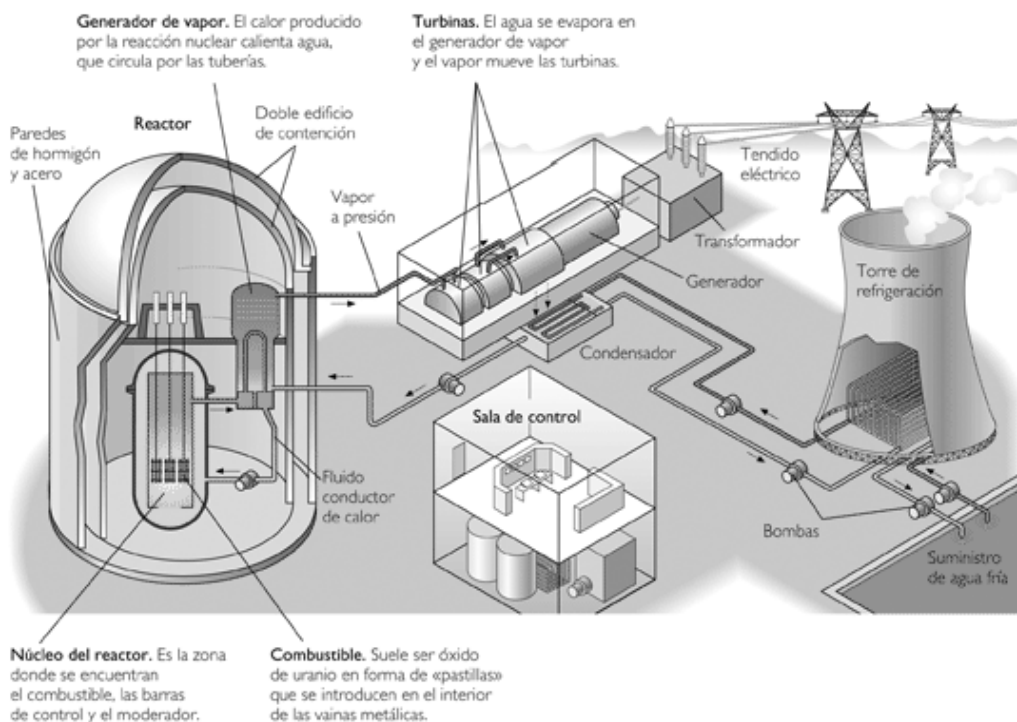
mesures de seguretat feien impossible que es repetís una situació com aquella ajudaven en aquest sentit i la indústria del sector ja pensava en com seguir mantenint les elevades fonts d'ingressos.

Així doncs, des de tots els punts de vista –polític, econòmic i tècnic– Fukushima marca un abans i un després en aquesta etapa del desenvolupament de la indústria nuclear. El desastre de la central ha fet saltar l'alarma a mig món i sobretot als països amb centrals nuclears al seu territori.

Als Estats Units ja es parla d'una revaluació de la regulació que fixa els paràmetres a l'energia nuclear, i a Europa, on la dependència de les plantes nuclears és més gran, s'ha ordenat una revisió de totes les plantes operatives i a Alemanya, on des de sempre ha estat important l'oposició a l'energia nuclear, el govern ha paralitzat tres mesos el funcionament de les que van ser construïdes abans de 1980.

Ara bé tampoc és possible en aquest moment tancar d'un dia per l'altre totes les centrals nuclears, ja que això produiria una falta de subministrament elèctric en alguns països desenvolupats. El que cal és elaborar un pla a mitjà termini per poder anar tancant i desmantellant les actuals centrals amb les màximes condicions de seguretat.

Però amb això no haurem resolt el gran problema que comporta el seu desmantellament, que és què fem amb els residus radioactius emmagatzemats a les seves piscines



i que són molt inestables i una font constant de radiació i calor.

## 5.- Alternatives a l'energia nuclear

En cap moment podem considerar la posició i les declaracions dels responsables de la indústria nuclear, com María Teresa Domínguez, presidenta del Fòrum Nuclear, que planteja que «l'energia nuclear és clau per frenar el canvi climàtic». Sinó que, com diu Carlos Bravo, responsable de la campanya Nuclear de Greenpeace, «qualsevol anàlisi seriosa demostra que l'energia nuclear no pot jugar cap paper eficaç per solucionar el problema del canvi climàtic mundial».

L'alternativa a l'energia nuclear ha de començar per aconseguir reduir el consum elèctric en els països més occidentals, on el consum és major, i per això és necessari un increment de l'eficàcia en tot el procés des de la producció, el transport —on es perd una gran quantitat d'energia elèctrica— i en el consum. Cal una nova cultura de l'eficàcia i l'estalvi sense que això signifiqui una pèrdua important del nostre confort.

Nosaltres no estem a favor de les noves tendències decreixentistes que advoquen per una disminució generalitzada dels béns de consum, que contribueixen a un bon nivell de confort, a nivell mundial per reduir el nostre impacte i solucionar el problema del canvi climàtic, sinó a favor del desenvolupament de tots els pobles, però per fer això s'ha d'invertir en la investigació de les fonts d'energia renovable de manera que puguin cobrir al màxim les nostres necessitats.

És cert que un dels principals problemes d'aquestes fonts, com l'energia solar fotovoltaica o l'energia eòlica és que no són permanents, però si n'incrementem la producció això, alhora, ens permetria disminuir la necessitat de tenir una important quantitat de centrals tèrmiques que assegurin el subministrament bàsic.

Una altra de les línies d'investigació en aquest camp ha de ser aconseguir emmagatzemar en forma d'energia química (bateries) l'energia produïda per fonts com el sol o el vent, per poder-la utilitzar posteriorment.

Tots aquests canvis són difícils mentre el sector elèctric estigui en mans de les grans corporacions privades que tenen com a prioritat aconseguir la màxima taxa de beneficis. Per això un primer i imprescindible pas és la seva expropiació per part dels estats i que siguin un sector públic.

*Anna Morelló.*

## Pascua Lama: Andes xileno-argentins

# El preu de l'or

**El Projecte miner de Pascua Lama destrossarà dues glaceres i contaminarà les aigües dels rius de la regió. Participa de la recollida de signatures contra l'explotació minera a la serralada xileno-argentina.**

Pascua Lama és un projecte de desenvolupament miner que consisteix en l'explotació a cel obert d'un jaciment de minerals d'or, plata i coure, i el seu processament per obtenir com a productes metall daurat (or, plata) i concentrat de coure.

El jaciment s'ubica a la serralada dels Andes, sobre el límit internacional xileno-argentiní, i és un projecte de caràcter binacional, perquè és projecten obres i operacions tant en territori xilè com argentiní. Es preveu que tingui una vida útil de 20 anys, segons les reserves actuals, i anualment produirà unes 5.000 tones de coure contingut en concentrats, 615.000 unces d'or i 18,2 milions d'unces de plata. El total de la inversió s'ha estimat en 950 milions de dòlars.

Les empreses que desenvolupen el projecte són: Compañía Minera Nevada SA a Xile, i Barrick Exploraciones Argentina SA y Exploraciones Mineras Argentinas SA, a la República Argentina. (Extractes de l'Exili del Còndor). La companyia Barrick Gold és la que planifica tota l'operació i es tracta d'una multinacional de la qual és membre George Bush pare...

A causa de l'oposició dels camperols i llogarencs s'ha aplaçat la data d'inici del projecte PASCUA LAMA, però el temps se'ls acaba!

Per arribar fins aquests enormes dipòsits d'or, plata i altres minerals trobats sota les glaceres, serà necessari trencar-los i destruir-los —cosa mai vista en la història del món— i fer dos forats enormes, cada un tan gran com una muntanya, un per a

l'extracció i l'altre per als residus de la mina.

El govern xilè ha aprovat el projecte perquè comenci aquest any. L'única raó per la qual no ha començat encara és per la lluita dels camperols que han obtingut un aplaçament. Si destrueixen les glaceres, no només destruiran la font d'una aigua especialment pura, sinó que contaminaran permanentment els rius de la zona (una de les obres que es portarà a terme a la capçalera del riu Estrecho, afluent del riu Chollay, es troba a uns 4.400 metres sobre el nivell del mar, en territori xilè) de tal manera que mai no tornaran a ser aptes per al consum humà i animal a causa de l'ús del cianur i àcid sulfúric en el procés d'extracció del mineral.

El producte d'aquesta explotació minera s'enviarà fins l'últim gram d'or a la multinacional Barrick Gold a l'estranger i no en restarà ni un sol gram a la gent a la qual pertany aquesta terra, a la qual només quedaran l'aigua enverinada i les malalties conseqüents.

Els camperols porten molt de temps lluitant per la seva terra, però no han pogut recórrer a la TV per una prohibició del Ministeri de l'Interior i la seva única esperança per frenar aquest projecte és obtenir ajuda internacional. Que el món s'assabenti de què passa a Xile! Demanem al govern xilè que no autoritzi el projecte Pascua Lama per protegir la totalitat de les dues glaceres, la puresa de l'aigua de les valls de San Félix i El Tránsito, la qualitat de la terra cultivable a la regió d'Atacama i la qualitat de vida de la gent afectada de la regió.

Per solidaritzar-vos i exigir al govern xilè que aturi el projecte, envieu les vostres signatures a l'adreça electrònica: [rechazoplama@yahoo.es](mailto:rechazoplama@yahoo.es) i per més informació: <http://www.olca.cl/olca/chile/pascualama.htm>.

*Carme Álvarez*

Tunísia

# La revolució continua avançant

**Tres mesos després de la caiguda de Ben Ali, la revolució tunisiana continua avançant fora dels focus dels mitjans de comunicació. La pugna entre el moviment de masses, que lluita per continuar empenyent el procés endavant, i l'intent de recomposició de les forces del vell règim, que volen mantenir els seus privilegis, segueix oberta. L'imperialisme retrocedeix i, a cada pas enrere, intenta posar una nova barricada, un nou obstacle que aturi la gent. Però no ho aconsegueix, com tampoc la intervenció a Líbia ha pogut aturar l'onada revolucionària, que amenaça els règims de Síria i el Iemen, mentre creixen les mobilitzacions a Algèria i el Marroc.**

El poble tunisià ha imposat la caiguda dels dos governs encapçalats per Mohamed Gannouchi, el primer ministre de Ben Ali, que va assumir el poder després de la fugida del dictador. Les mobilitzacions han aconseguit arrencar dels ministeris clau els pesos forts del vell règim, fins a forçar la sortida del mateix Gannouchi. També s'han guanyat altres reivindicacions importants: la dissolució de la policia política i de l'RCD -el partit-estat-, l'amnistia dels presos polítics i el processament de Ben Ali per corrupció i tràfic de drogues.

Les maniobres de recomposició del vell règim s'han anat tombant al carrer, però no s'ha format una alternativa de poder. El molt afeblit govern de Caïd Essebsi, que ha succeït Gannouchi per designació del president del Parlament, va haver de concretar pel proper 24 de juliol les eleccions a una Assemblea Constituent, com reivindicava el moviment, un Parlament que elaborarà una nova constitució per sotmetre-la a referèndum. Per legitimar la convocatòria electoral ha constituït l'anomenada Alta Instància per la Realització dels Objectius de la Revolució, de la Reforma Política i de la Transició Democràtica, un organisme format

per 153 membres representants de la Unió General de Treballadors Tunisians (UGTT), els partits de l'oposició, les organitzacions de drets humans, i les associacions de dones, periodistes i advocats/des, a més de diverses «personalitats». El Front del 14 de Gener, que agrupa les forces d'esquerra, encapçalat pel Partit Comunista dels Obrers Tunisians, va denunciar la forma que s'ha constituït aquest organisme, designat a dit pel govern, la composició (inclou persones que no han participat i fins i tot han denunciat el procés revolucionari) i el sistema de votació, que dóna el mateix pes a tots el seus membres. El Consell de Defensa de la Revolució, una plataforma constituïda per «supervisar» l'acció del govern provisional, que agrupa el front 14 de Gener, l'UGTT i partits nacionalistes i islamistes, a més d'associacions d'advocats/des i de drets humans, va declarar que l'alta instància «no respon en la seva composició, missions, prerrogatives i en el seu funcionament a les exigències de l'actual etapa transitòria» i que l'organisme «va contra l'enfocament del Consell, que s'ha constituït com a referent de consens per les orientacions polítiques i les grans decisions».

L'Alta Instància s'ha d'encarregar de reformar el codi electoral perquè les eleccions se celebrin amb garanties democràtiques. Més de 90 partits han demanat la legalització després de la fi de la dictadura. Les primeres decisions de l'Alta Instància han estat prohibir la participació a les eleccions dels que havien tingut càrrecs de govern o responsabilitats a l'RCD sota la dictadura, establir un sistema de proporcionalitat que beneficia les minories i imposar la paritat d'homes i dones a les llistes electorals, que hauran de ser de tipus «cremallera» (home-dona-home-dona...).

Al marge del procés polític, les vagues continuen arreu del país exigint la millora de les condicions laborals: en el turisme, els i les treballadores

de la neteja de la capital, en la sanitat... Aquestes mobilitzacions posen blanc sobre negre que la democràcia no és la panacea per resoldre tots els problemes que ha portat a l'esclat revolucionari. A les regions de l'interior, bressol de la revolució, l'atur continua als elevats nivells de sempre i les condicions de vida no han canviat respecte les de la dictadura.

No sabem si l'Assemblea Constituent serà un pas més en el procés revolucionari, en la mesura que pot obrir un nou espai per a les forces d'esquerra, per completar la ruptura democràtica amb la dictadura, incorporar un programa social a la revolució, i trencar els vincles amb l'imperialisme rebutjant en primer lloc el pagament del deute extern i recuperant tota la riquesa per al poble tunisià. També pot servir pel contrari, per canviar-ho tot sense que res canviï, donar l'espai a la burgesia per recomposar-se i consolidar el control de l'imperialisme sobre el país. La lluita de classes dirà si la revolució tunisiana avança de les reivindicacions democràtiques cap a les socials o si es limita a una façana democràtica que acabarà cedint el terreny a la contrarevolució. Nosaltres seguirem recolzant el poble tunisià i la seva revolució, que ha obert la porta del canvi al Magrib i l'Orient Mitjà i continua essent-ne l'avantguarda.

23/04/11

Cristina Mas



Debat en l'esquerra:

# Líbia davant la intervenció militar imperialista

Hi ha un fort debat a l'esquerra sobre la situació de Líbia. Del 17 de febrer al 19 de març, entre els i les que estaven a favor de Gaddafi o a favor de la revolució. Després del 19, amb l'inici de la intervenció imperialista, pro Gaddafi es van tenir d'antiimperialistes i el debat va pujar de decibels. En el primer moment els pro Gaddafistes, amb Castro i Chávez al capdavant, van parlar d'una mà negra rere la revolta líbia, de l'anti-imperialisme del dictador i de les seves suposades bondats cap al poble libi. Amb l'inici dels atacs aeris, les posicions es van multiplicar. Uns perquè consideraven que la intervenció era l'única manera real de frenar l'ofensiva de Gaddafi (PSOE, IC, CCOO, UGT...) i altres des de posicions pacifistes, rebutjant la intervenció, però alhora la dictadura líbia, sense dir com es derrota l'ofensiva militar gaddafista amb la superioritat d'armament de què disposa. Altres estarien d'acord amb l'exigència d'armar els rebels si la seva direcció donés més garanties de tenir una posició independent de l'imperialisme (Clase contra clase i la seva organització internacional, l'FTCI). I finalment altres que defensen que amb la intervenció de l'imperialisme el conflicte inicial passava a un pla secundari i com que el determinant era enfrontar-s'hi calia posar-se del costat de Gaddafi (PCE, Iniciativa Comunista, PSUC-Viu...), que vénen a alinear-se amb la primera de Chávez i Castro.

## No els consta que Gaddafi sigui un dictador assassí

És vergonyós el suport que «els socialistes del segle XXI» de l'ALBA, liderats per Fidel Castro i Hugo Chávez, han donat des del principi al règim dictatorial de Gaddafi, del

parlant d'un cop d'estat de sediciosos recolzats per l'imperialisme, i altres qualificant-la de guerra tribal, també de sectors pro imperialistes. Però la realitat és al revés: van ser les massacres de les manifestacions en ciutats com



qual deien que no els constava que fos un dictador ni un assassí. La seva posició ha estat represa per veus com Julio Anguita i el PCE.

En primer lloc neguen les massacres –com ara també fan a Síria i abans van fer a Bòsnia i Kosova–, amb la qual cosa neguen que hi hagués guerra abans de la intervenció imperialista. En segon lloc neguen que el règim sigui un dictadura burgesa, el defineixen com a antiimperialista i com el «paradís africà» pels beneficis de què gaudeixen els seus treballadors i treballadores (vegeu l'article de Líbia). En tercer lloc, neguen la revolució dient que va ser un muntatge de la CIA, de vegades

Trípoli i Bengasi que van provocar la divisió de l'exèrcit i que una part dels oficials es passessin a les files revolucionàries. Així doncs la guerra va començar el 17 de febrer quan Gaddafi va massacrar els manifestants de Bengasi; i va tenir una segona part que comença el 19 de març amb la intervenció imperialista. En quart lloc negant que la revolució líbia formi part del que passa al nord d'Àfrica i als països àrabs i que està lligada a la caiguda de Ben Ali i Mubarak. Això els duu a quedar-se aïllats i morts políticament a la zona donant suport a Gaddafi, perquè no són capaços d'explicar per què si el que passa a Líbia és diferent del que passa a Tunísia i

# Gaddafi antiimperialista?

Líbia va ser una colònia italiana després de la invasió de 1912 de Cirenaica i Tripolitània. Amb l'arribada de Mussolini al poder el 1922 es va afermar la presència italiana i el 1934 Itàlia va unir Cirenaica i Tripolitània, creant la Líbia italiana que arribaria a comptar amb 120.000 colons el 1940. El 1943, després de la derrota d'Itàlia al nord d'Àfrica en la II Guerra Mundial, Líbia va quedar sota control d'Anglaterra i França. El 1951 va obtenir la independència, esdevenint així el primer país africà d'aconseguir-la. Líbia es va convertir en una monarquia amb el rei Idris, titella dels britànics, que va concedir a britànics i nord-americans la utilització de les bases militars. Líbia es va convertir en la principal base aèria nord-americana al Mediterrani. A finals de 1950 la companyia yanqui Esso confirmava la presència de grans bosses de petroli: Esso i British Petroleum van obtenir avantatjoses condicions que els asseguraven el control i grans beneficis sobre les riqueses líbies.

Las protestes dels nacionalistes líbies van anar creixent fins que l'1 de setembre de 1969 Gaddafi va prendre part en la revolució que va acabar amb la monarquia del rei Idris, i va formar el Consell de Comandament de la Revolució que, entre altres mesures, nacionalitzava el petroli i la banca i tancava les bases militars britàniques i nord-americanes: estem parlant del Gaddafi antiimperialista, amic de Nasser i la unitat àrab.

Però també d'un Gaddafi enemic dels drets democràtics, que va prohibir els sindicats i els partits polítics, amb un rígid control sobre els i les treballadores líbies. El poble originari del nord d'Àfrica no és àrab, és berber, i Gaddafi els va privar de la seva cultura prohibint-los parlar la llengua i la identitat amaziga; aquest poble representa el 15% de la població líbia i se situa sobretot a la zona nord-oest, on corren tant de perill davant la política racista de

Gaddafi que el congrés mundial amazig demana el derrocament del dictador.

Pels camps d'entrenament líbies van passar des dels montoneros argentins, a l'IRA, ETA, les FARC, l'FSLN i altres grups d'alliberament nacional. Va col·laborar activament amb l'OAP en la lluita contra l'estat d'Israel, i aquest caràcter antiimperialista és el que va fer que el president americà Ronald Reagan bombardegés Trípoli el 1986, qualificant-lo com l'enemic públic número u d'Occident. El 1988 el règim líbi estava darrere l'atemptat de Lockerbie, en el qual 270 persones van morir quan va explotar un avió de PANAM en terres escoceses, en el segon major atemptat contra ciutadans nord-americans després de la II Guerra Mundial. Gaddafi es va negar a lliurar als autors de l'atemptat i l'ONU va sancionar el règim líbi amb unes mesures econòmiques que no li permetien exportar petroli. Líbia en aquell moment és qualificat com un país terrorista per l'imperialisme, però això no treu el suport de Gaddafi a assassins com Idi Amin a Uganda, Omar Bongo a Gabon o l'anticomunista Gaafar el Numerie al Sudan.

D'altre banda, i des de ben aviat,

les represàlies del govern britànic davant les nacionalitzacions, van empènyer Gaddafi a establir llaços econòmics amb la URSS, amb la qual signaria un acord a 1972 per tal de desenvolupar la indústria petrolera. Això sense desdir-se de la seva posició anticomunista ni abans i després: al 71 retornant un avió de comunistes sudanesos al seu país on van ser executats per Numerie; al 73, publicant un document en el 4rt aniversari de la seva arribada al poder sota el títol de «Guerra Santa contra el comunisme». Malgrat tot, l'embargament d'armes a Líbia, impulsat per EUA, encara va enfortir més els vincles amb la URSS que va passar a subministrar-li armes.

**Què va passar a Líbia perquè entre finals dels 90 i els 2000 deixés de ser considerat un estat terrorista i passés a ser un aliat incondicional de l'imperialisme?**

La caiguda del mur de Berlín primer i la desaparició de la URSS després van generar una nova situació per Gaddafi que perdia protecció davant l'imperialisme —el missatge de la primera guerra del Golf en el 91 era clar—, a més de



perdre un recolzament econòmic important. La recessió econòmica provocada per la caiguda dels preus del petroli al llarg dels 90, plantejava el risc de que la crisi econòmica arrossegés la del poder estatal.

En aquest marc, la presència islàmica radical es va fer present a Líbia com una amenaça per al règim fins al punt que a mitjans 1995 hi va haver combats entre les tropes líbies i el Grup de Combat Islàmic de Líbia a la zona de Bengazi i Derna. L'islamisme és l'única oposició real i armada. El 1996 a la presó d'Abu Salim van morir assassinats 1.200 presos. Gaddafi es va llançar de ple a lluitar contra l'integrisme i va comptar amb el suport del seu antic enemic ianqui en la lluita contra Al Qaeda.

D'una banda la lluita contra l'integrisme i per l'altra el fet de veure com l'imperialisme tornava a envair l'Iraq i assassinava Saddam Hussein van fer que Gaddafi veiés clar quin era el seu destí si no canviava la seva política cap a l'imperialisme. El cas Lockerbie va donar-li una magnífica ocasió per demostrar la seva amistat amb els gringos. En unes dilatades negociacions el règim libi va lliurar els autors materials de l'atemptat, el 2002 va oferir una compensació de deu milions de dòlars per víctima i finalment va reconèixer el 2003 l'autoria formal de l'atemptat. El mateix any l'ONU va aixecar les sancions contra Líbia, que havien durat 15 anys, i van entrar a Líbia les multinacionals petrolieres.

L'empresa petroliera italiana ENI és el primer productor d'hidrocarburs a Líbia, i Itàlia és el primer soci comercial amb un 20% de les exportacions líbies. Líbia és propietària del 0,5% d'ENI i més de 130 empreses italianes estan

presentes a Líbia, destaquen Finmeccanica –amb una planta d'instal·lació d'helicòpters- i les dues constructores més fortes, Astaldi i Impregilo. Fiat també està present a Líbia. Del gegant bancari italià Unicredit, Líbia en té el 7,5% d'accions i n'és el principal accionista. El tractat d'amistat signat entre Berlusconi i Gaddafi el 2008 és la cooperació entre els dos estats en la lluita contra la immigració il·legal, amb la intensificació de controls a les costes líbies, mentre que l'estat italià es compromet a pagar 5.000 milions d'euros en 20 anys pel passat colonial.

Amerada Hess, Canadian Occidental, Chevron-Texaco, la CNPC, Indian Oil Corp, Liwa (EUA), Nimr Petroli (Aràbia Saudita), OMV, Occidental, ONGC, Petrobras (Brasil), PetroCanada, Oli del Mar Vermell Corp (Canadà), Repsol, Shell, Verenex, Total, la Wintershall (Alemanya), la Woodside (Austràlia) són companyies petrolieres que treballen a Líbia. Podríem seguir escrivint sense parar sobre les relacions econòmiques de Líbia amb França, l'Estat espanyol, etc.... Amb Anglaterra va signa l'acord del desert el 2004 que preveia milers de milions en contractes d'explotació de petroli, i a l'agost en una subhasta va oferir 15 àrees d'explotació amb la participació de 56 empreses i el registre de 104 propostes.



### **Líbia ven petroli i l'imperialisme armes: així preparava l'imperialisme la conspiració contra Gaddafi?**

En el primer lloc del rànquing altra vegada hi ha Itàlia, que va vendre a Líbia 205 milions d'euros en armament, la major part en avions i helicòpters, França 143 milions, Alemanya 57 milions, Regne Unit 53 milions, Portugal 21 milions, Malta 80 milions, l'Estat espanyol 10 milions amb les seves bombes de ràim... Els EUA van destinar 300.000 dòlars el 2010 a entrenar efectius libis en el marc del programa de «Capacitació i Educació Militar Internacional». S'havien previst 350.000 dòlars per aquest any. Tot això ha estat el negoci dels països agressors. Entre els no agressors, Rússia li va vendre armament militar per valor de 4.500 milions de dòlars

El fill de Gaddafi, Saif al Islam és el principal artífex de la política neoliberal de Líbia. En un informe del propi govern libi el 2010 diu que va privatitzar 110 empreses públiques en els últims deu anys i promet privatitzar el 100% de l'economia libi.

El 15 de febrer de 2011, una setmana abans que esclatés la lluita contra el règim de Gaddafi, l'FMI felicitava Líbia per la seva ambiciosa agenda de reformes i la va encoratjar a seguir per aquest camí. I és que Tony Blair, Condoleezza Rice, Berlusconi, Sarkozy, Juan Carlos I, Aznar, Zapatero i l'imperialisme tenien molt clar fins el 17 de febrer que el règim libi no era una amenaça

per als interessos de la burgesia mundial. L'amenaça venia per la revolució tunisiana i egípcia que havien fet fora els socis d'occident Ben Ali i Hosni Mubarak, malgrat el suport dels governs occidentals i de Gaddafi. Així doncs la intervenció no va ser per l'antiimperialisme de Gaddafi, sinó perquè l'ordre imperialista al Magrib cau.

*Pepe Díaz  
Sánchez de la  
Blanca*



Egipte, organitzacions com el PCOT de Tunísia, Hizbula, l'FPAP... donen suport a la lluita del poble libi contra Gaddafi, alhora que han lluitat contra l'imperialisme amb les armes a la mà en el cas de Hizbula al Líban i l'FPAP a Palestina i demanen que deixi d'intervenir militarment a Líbia.

Julio Anguita en un acte en Carmona va anar més enllà i va dir que la bandera que aixequen els rebels és la del Rei Idris, per desacreditar les i els revolucionaris libis, com si aquests demanessin el retorn de la monarquia. Això és molt menys que el que a l'Estat espanyol quan va morir Franco va fer el seu partit, el PCE, i el PSOE («*banderita tu eres roja, banderita tu eres gualda, porque lo dice el Carrillo, porque lo dice la Pasionaria*») en acceptar la bandera de l'antiga monarquia, la bandera franquista, com a símbol d'una reforma que no trencava amb l'antic règim. I encara que la transició espanyola estigués pactada amb un pla anomenat Juan Carlos I, entre la burgesia espanyola (Fraga, Suárez...), els tecnòcrates franquistes, el PCE i el PSOE, amb el vistiplau de l'imperialisme europeu i americà; no és pas menys cert que els i les revolucionàries vam participar en la legítima lluita contra Franco exigint la ruptura i la república. A Líbia, i encara que ningú demani el retorn de la monarquia, està clar que l'imperialisme té un pla polític acceptat per la direcció del CNLT i justament perquè és legítima la lluita contra Gaddafi, cal participar-hi per fer fora aquest pla -que no vam ser capaços de llençar a les escombraries a l'Estat espanyol gràcies al «nostre» CNLT, que es va anomenar PCE i PSOE.

### La intervenció, l'única manera efectiva de parar la massacre?

No només el grup socialista i popular del Parlament Europeu, també IC, part del Bloc de l'Esquerra de Portugal (vegeu el requadre), i una gran majoria van votar al Parlament Europeu a favor de la intervenció. CCOO i UGT també li donen suport.

L'argumentació és sempre la mateixa: «és l'única manera de parar el genocidi». És a dir es tractaria d'una intervenció «humanitària». Però ni l'objectiu de l'imperialisme



és salvar vides, i encara menys donar suport a la resistència perquè acabi amb Gaddafi i el seu règim.

L'imperialisme intervé per aturar l'avanç de la revolució al nord d'Àfrica. La primera opció va ser deixar que amb la repressió, les dictadures continuessin. Va ser el cas de França, que el mateix dia que se n'anava Ben Ali encara li oferia armes i suport polític. Va ser la política al Iemen o Bahrein amb governs estretament lligats als EUA. En el darrer cas amb la intervenció militar d'Aràbia Saudita i els Emirats Àrabs. També és el cas de Líbia, la resolució de l'ONU per a la intervenció es discuteix i decideix un mes després d'iniciada la revolta, quan la situació amenaçava d'empantanar-se en una dura lluita als carrers de Bengasi. Gaddafi té la supremacia de l'armament en els combats oberts i podia destruir però no dominar una ciutat molt poblada, com demostra Misrata, la tercera ciutat libia.

Amb la intervenció imperialista es

pretén no pas una solució militar pe als rebels, sinó imposar una sortida dictada per l'imperialisme a les dues parts enfrontades, que dugui a reconstruir el règim i l'estabilitat garantint els interessos occidentals sobre el petroli libi. Hi ha diferències entre els EUA, França o Itàlia sobre quin és la millor manera. França i Anglaterra estan convençudes que no hi ha sortida amb Gaddafi en el poder. La posició dels EUA és una altra. A la pregunta de si s'havia de fer fora Gaddafi amb la intervenció, Obama va reflexionar sobre el cost que va tenir a l'Iraq la decisió de fer fora Saddam Husein: «en aquell país vam trigar 8 anys, amb milers de vides nord-americanes iraquianes, amb un cost d'un bilió de dòlars. No ho podem repetir a Líbia». La segona opció seria la partició de Líbia entre l'Est amb Bengasi i l'oest amb Trípoli, amb la línia de partició a Sirte. Per si aquesta acabava

essent l'opció definitiva s'estava permetent la destrucció sistemàtica d'una Misrata que segueix essent una illa rebel en territori gaddafista, i dificultaria aquest pla.

La intervenció militar imperialista enforteix políticament el règim de Gaddafi, perquè l'enfronta a l'enemic històric dels pobles semicolonials, el mateix va passar amb Saddam Husein, que malgrat haver estat un peó dels interessos americans en el passat, malgrat haver protagonitzat atacs criminals contra el seu poble, va ressorgir com a emblema quan va resistir els atacs dels EUA.

### «El valor moral de la no violència és molt superior al pragmatisme de la violència»

Així es clou el manifest de Pepe Beunza, Fco Fernández Buy, Pere Ortega, Taibo... i això és el que hi ha en el fons de les posicions pacifistes: «Però, a més, abans d'optar per la via militar, existien mesures polítiques de pressió per frenar el conflicte, aïllar al govern de

Portugal

## El Bloco d'Esquerda i la invasió de Líbia

**El dia 14 de març, els dirigents i diputats europeus del BE Miguel Portes (MP) i Marisa Matias (MM), van signar un article per al web <http://esquerda.net> titulat «Resposta a una infame campanya», on en sis punts els dos eurodiputats es proposen desmentir Renato Teixeira, del blog *5días* i de la *Revista Rubra*, que els havia acusat d'haver ajudat a obrir les portes per a l'agressió militar de Líbia per part de l'OTAN. Perquè sobre els libis plouen bombes i no pas paraules, la discussió s'ha d'aclarir.**

Destacat: El límit de l'antimperialisme del BE és el Consell de Seguretat de l'ONU

Destacat 2: «Per què la majoria dels diputats de Die Linke, altres diputats del grup europeu en nom del qual Miguel Portes va participar en la redacció del text, van votar contra la totalitat de la moció que ell havia redactat?»

Miguel Portes, del Bloco d'Esquerda, va ser el representant del grup de l'Esquerra Unitària (GUE/NGL) «en les negociacions per a una solució de compromís sobre Líbia...». La preocupació d'aquest grup va partir del fet que «La majoria dels grups -conservadors, dreta tradicional, liberals i verds- volien que la resolució defensés explícitament una zona d'exclusió aèria independentment d'un mandat del Consell de Seguretat de les Nacions Unides i de l'especificació dels contorns d'aquesta punitiva decisió». Miguel Portes i Marisa Matias afirmen que el «GUE/NGL era l'únic grup parlamentari amb una posició contrària a la creació d'una zona d'exclusió aèria» i, davant del fet que els socialistes estaven dividits, el millor era negociar: «la zona d'exclusió es va presentar com a 'possibilitat' i no pas com a 'exigència' i subordinada a un objectiu estricte -'impedir al règim atacar la població civil'. Fruit de la negociació que van portar a terme entre altres el propi Miguel Portes, va ser la redacció del punt 10 (el punt que implicava directament el bombardeig de Líbia), que ell mateix va redactar però contra el qual va votar, deixant a un altre diputat del Bloco d'Esquerda, Rui Tavares, el vot a favor.

Puertas i Marisa Matias fan servir encara la Lliga Àrab com a argument de la necessitat de la intervenció armada: «Contra aquesta opció hi estarem sempre. Però existeix un altra variant «d'exclusió aèria», reivindicada per l'aixecament popular armat i per la Lliga Àrab: que la comunitat internacional impedeixi, per mitjans militars, qualsevol dictador. Quedem així a saber que temptativa de bombardeo de les ciutats revoltades per la fuerza aèria de l'HO ELIMINO PERQUÈ ESTÁ INCOMPLETA EN L'ORIGINAL

Finalment deixen clar que: «el Bloco no té, no ha tingut mai, una posició de principi contra intervencions de naturalesa militar sota mandat de l'ONU»

Així, podem saber que:

MP negocia al Parlament Europeu un text que preveu la invasió de Líbia, ajuda a crear la fórmula jurídica de la guerra per, al final, pel simple fet de no votar-lo, dir que no té res a veure amb el monstre que va ajudar a crear.

Que al Bloco d'Esquerda hi ha llibertat de vot en qüestió de guerra, como va destacar públicament un exmembre del Bloco, João Delgado.

Que el Bloco d'Esquerda no té res contra intervencions militars, si són aprovades pels senyors de la guerra, o sigui, pel consell de Seguretat de l'ONU. El límit de l'antiimperialisme del BE acaba a les portes de l'ONU.

Que la Lliga Àrab, de la qual formen part totes les dictadures del món àrab, d'Àrabia Saudita a Algèria, del Marroc a Bahrain, és considerada pel Bloco d'Esquerda una organització a tenir en compte a l'hora de decidir la invasió de Líbia.

Ens queda per saber:

Si el BE està contra la intervenció de l'OTAN, perquè va estar a la manifestació contra la intervenció el dia 23 de març davant de l'ambaixada dels EUA, però no hi havia ni un dirigent del BE.

Per què la majoria dels diputats de Die Linke, altres diputats del grup europeu en nom del qual Miguel Portes va participar en la redacció del text, van votar contra la totalitat de la moció que ell havia redactat.

*Revista Rubra. Abril 2011.  
Portugal.*

*Líbia i expulsar Gaddafi del poder, si és que es tracta d'això. Com arbitrar la congelació immediata de tots els comptes bancaris i interessos en empreses de Gaddafi i el seu govern a l'exterior (...). Embargaments econòmics que havien de paralitzar totes les transaccions comercials, incloses les armes i els hidrocarburs; així com el reconeixement dels rebels; i especialment, pressionar per convocar una conferència regional en la qual participessin, a més de govern i rebels, molts altres actors representatius libis i els països àrabs de la regió, que possibilités la resolució del conflicte. Una conferència que hauria de tenir com objectiu acabar amb la dictadura i facilitar una transició política.» (manifest citat)*

A part dels efectes gens pacífics d'un embargament sobre les transaccions comercials, que colpeja els sectors més pobres de la població i no pas als seus dirigents (vegeu Cuba, l'Iraq...), anem al fons. El dia 17 comença un enfrontament armat entre Gaddafi i els rebels: quina posició tenien aquests pacifistes? i quan van massacrar a Bengasi? Pel que sembla per a ells el problema només neix a partir de la intervenció imperialista, i el pitjor de tot és que donen un mes de marge a Gaddafi per seguir massacrant i enfortint la seva posició política. D'altra banda l'única resposta que donen a la lluita revolucionària líbia és asseure'ls en una taula amb el règim per negociar una transició. Aquesta sortida negociada és la que ha estat intentant l'imperialisme, després del fracàs del seu suport a Gaddafi i fins i tot a la vegada que la seva intervenció armada, ja que els permet que no hi hagi ruptura amb el règim anterior. Els propis revolucionaris libis han respost als nostres pacifistes negant-se a

asseure's amb el règim i continuant la lluita fins a la ruptura amb ell.

A ningú li agraden les armes, però defensem clarament i rotunda el dret d'un poble a armar-se per lluitar contra l'opressió. Els i les palestines tenen tot el dret d'oposar la lluita armada contra l'ocupació genocida i la neteja ètnica que imposa Israel. També el poble libi té el dret a la legítima defensa. I qui si no les revolucions en marxa a Egipte i Tunísia eren qui havia d'ajudar la revolució a Líbia? Ells haurien de ser els primers a donar armes als rebels.

Perquè, es podia parar d'alguna altra manera l'avanç militar del règim contra els rebels? I la resposta és que davant d'un avanç militar, calen armes per a parar-lo i els rebels no en tenen. La resolució de l'ONU aplicava l'embargament

d'armes a totes dues parts, és a dir mantenia la supremacia militar de Gaddafi. Aquesta és l'explicació perquè un mes després d'iniciats els atacs de l'OTAN les posicions militars estiguin on estaven. Un motiu més per estar contra la resolució de l'ONU i la intervenció és l'exigència d'armament que necessiten les milícies insurrectes.

Perquè sense la demanda d'armes pels rebels, les bones intencions de solidaritat amb la revolució o d'una solució del conflicte pacífica, s'estavellen amb la decisió de Gaddafi d'imposar la pau dels cementiris, com va dir el seu fill: «*rius de sang per tota Líbia*». I l'única resposta davant qui et massacra és la defensa: va ser la joventut libia la primera a respondre a les massacres exigint armes.

### Armes? Però tenim garanties sobre el Consell Nacional de Transició Libi?

«*Entraré a Bengasi com Franco va entrar a Madrid*», va afirmar Gaddafi. I com es para l'avanç de Gadhafi/Franco? Certament fa falta una política revolucionària que demostrï que la lluita és justa i que faciliti l'aixecament a la rereguarda del dictador, però també fan falta armes. Calien armes per aturar l'avanç de Franco i en calen per aturar Gaddafi. Els i les revolucionàries van denunciar la política de neutralitat del Front Popular francès i les altres «democràcies» europees a la Guerra Civil del 36. La política de no armament de la República estava al servei de Franco i la supremacia militar que li asseguraven

## No a la intervenció... però Líbia no és l'Iraq!

La Plataforma Contra la Guerra Imperialista de Madrid el 9 d'abril convocava una manifestació «Contra l'agressió imperialista». Ni una paraula de Gaddafi, ni una paraula de revolució a Líbia, ni de rebels. O com també explica Nines Maestro, és com si es tractés d'un nou Iraq a la segona guerra del Golf, per prendre directament el petroli ->«No més sang per petroli». Això diu en les seves conclusions «1er. Independentment de qui sigui Kadhafi i amb tot el respecte per al dret d'autodeterminació del poble libi, l'objectiu de l'atac in-

ternacional és controlar els recursos energètics de Líbia posant a governants que ho garanteixin.» («Utilitzar l'experiència de l'Iraq per reconstruir un potent moviment popular contra la guerra». 22/3/11. web Corrent Roig). Si fos així no hi hauria cap dubte, ens posem clarament al costat del país agredit, com en el cas de l'Iraq, malgrat el caràcter dictatorial de Saddam Husein i lluitem per la derrota de la intervenció. En tot cas denunciem Saddam Husein perquè un poble lligat de peus i mans per una dictadura no pot defensar-se de l'agressió imperialista.

L'imperialisme era amic de Gaddafi com reivindicava ell mateix o com proclama obertament Aznar. També Saddam Husein era un home de l'imperialisme que havia provocat, al seu servei, una mortífera

guerra a l'Iran de vuit anys i més d'un milió de morts. Fins aquí no hi hauria cap necessitat d'una política diferent.

Però la situació no és la mateixa. Líbia no és l'Iraq perquè justament la intervenció imperialista no es fa per petroli, sinó per bloquejar el procés revolucionari a Líbia que Gaddafi no és capaç de derrotar. Per això la declaració de Madrid impulsada pel PCE té necessitat «d'oblidar» la revolta interna, i encara més de no fer ni una sola crítica al dictador libi. Per això la lògica de la declaració torna a la posició de Chávez, a la mà negra rere els processos revolucionaris, al suport a Gaddafi, un genocida que vol ofegar els i les líbies en sang, i entrar «com Franco a Madrid» als carrers de Bengasi, que destrueix des de fa més d'un mes Misrata amb el vistiplau de l'imperialisme,...

Efectivament estem contra la intervenció, perquè cap revolució pot progressar sota la intervenció del gran enemic dels pobles. Per això l'ordre de les consignes en defensa de la revolució és molt determinant: Al costat de la revolució! Fora Gaddafi! No a la intervenció!



l'Alemanya nazi i la Itàlia de Mussolini. No demanar armes per a la resistència, és l'altra cara de la moneda de l'embargament d'armes «a tots» que aplica l'OTAN i que deixa la iniciativa militar en mans del dictador, que és qui està armat.

Però hi ha organitzacions que acceptarien armar les i els revolucionaris només «amb garanties». I, efectivament el Consell Nacional de Transició no ens dóna gaire. Una part dels seus membres eren del propi govern de Gaddafi i van callar al llarg d'anys els crims de la dictadura, aquest sector manté estretes relacions

amb l'imperialisme, però també n'hi ha que van decidir detenir i expulsar l'escamot britànic que operava a Bengasi. La direcció de la resistència va demanar armes des del principi i l'imperialisme -començant per la ministra d'extersiors espanyola- els les va negar. Realment això va empènyer un sector de la resistència en braços de la solució imperialista, veient la intervenció com l'única sortida, encara que inicialment hi estiguessin en contra.

Els processos revolucionaris i les guerres es produeixen amb una barreja d'interessos. Qui exigeix garanties de plena legitimitat a tota

la direcció d'un procés, acaba sense implicar-s'hi. En la mateixa guerra de Franco contra la república els i les revolucionàries demanaven la ruptura de la neutralitat per armar la república, però a l'interior de les forces republicanes es produïa una revolució i una contrarrevolució, de manera que una part de les armes que anirien a les mans de la República serien utilitzades per liquidar la revolució, com en els fets de maig del 37. Però permetre la victòria de Franco i no armar la República era garantir la fi de tot. Defensem la revolució al Nord d'Àfrica i Líbia perquè suposen un avenç i que els pobles prenguin el futur amb les seves mans.

No cridarem a confiar en el Consell Nacional Transitori, i denunciarem posicions com les de demanar més intervenció militar de l'OTAN. Però cridarem a confiar en la lluita del poble revoltat fins que acabi amb Gaddafi. La revolució sorgeix de condicions concretes i amb les limitacions a l'organització d'una esquerra que Gaddafi sempre va reprimir. És en el procés revolucionari, com està passant en Tunísia i Egipte, que hi ha possibilitats per a la construcció d'una esquerra revolucionària.

*Josep Lluís del Alcázar*



**Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100-3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.**

**Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001. Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.**

**Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.**

## Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona  
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona  
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid  
e-mail: [luchaint@telefonica.net](mailto:luchaint@telefonica.net)  
<http://www.li-litci.com>

